

விடுதலைப்புலிகள்

குரல் : 40

ஆனி - 1993

அன்பளிப்பு: ரூபா 5 -

தமிழரின் இனப்பிரச்சனை கடும்பேரக்கு தொடர்கின்றது

தமிழரின் தேசியஇனப் பிரச்சினை நேர்மையான முறையிலும், சமாதானவழியிலும் தீர்த்துவைக்கும் எண்ணம் புதிய அரசிற்கும் இல்லை என்பது, போர்க்கைதிகள் விவகாரத்தில் அரசு நடந்து கொண்ட முறையிலிருந்து தெளிவாகியுள்ளது.

சில்களப் போர்க்கைதிகளின் விடுதலைக்குப் பதிலாக, தமிழ்மக்கள் மீதான பொருளாதாரப் பளுவை நீக்கவேண்டும் என்று இனக்கம் காணப்பட்ட ஒரு உடன்

பாட்டை திடீரென இடைநிறுத்திய செயல், புதிய அரசின் தீவிர தமிழின விரோதப் போக்கையே எடுத்துக்காட்டுகின்றது. அத்துடன், தமிழரின் இனப்பிரச்சனைக்குத் தீர்வாக அரசியல் நகர்வுகளையல்ல இராணுவ படையெடுப்புகளையே மேற்கொள்ள, புதிய அரசும் முடிவெடுத்துள்ளது.

அதேவேளை, தமிழர் தாயகமான வடக்கு - கிழக்கின் அரசியல் விவகாரங்களில் முடிவெடுக்கும் உரிமையும், நடைமுறைப்படுத்தும் அதிகாரமும் படைத்துறைத் தலைமையின் கைகளைச் சென்

றடைந்துவிட்டதையும் இவ் விவகாரம் வெளிப்படுத்தியுள்ளது.

கடந்த மூன்றுவருடங்களாக சிறிலங்கா அரசின் பாராமுகத்தால் விடுதலையின் நித்த தவித்த 39 சிங்களப் போர்க்கைதிகள், அரசின் கவனத்தைத் திருப்புவதற்காகச் சாகும்வரை உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தை ஆரம்பித்தபோது, கைதி விவகாரம் குடுபிடித்தது.

தென்கரிலங்கையிலிருந்து எழும் பல்வேறு நெருக்கடிகள், சங்கடங்களிலிருந்து விடு

உள்ளே: கரும்புலிகள் சிறப்பிதழ்

தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளின் அதிகாரபூர்வ ஏடு

முதலாவது கரும்புலி களத்தில் இறங்கிய யூலை 5ஆம் திகதியை கரும்புலிகள் நாளாக, புலிகள் இயக்கம் பிரகடனப்படுத்தியுள்ளது.

கரும்புலி வீரர்களின் அதிஉயர் தியாகத்தை-வீரத்தை-கொளவிக்கும் ஒரு திமைகவும், அந்த மறத்தமிழ் வீரர்களின் ஆச்சரியமூட்டும் ஆன்ம உறுதியை -வல்லமையை-மக்களுக்கு உணர்த்தும் ஒரு நாளாகவும் கரும்புலிகள் நாள் கொண்டாடப்படுகின்றது.

தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தின் தேவை கருதி காவத்திற்குக்காலம், தலைவர் பிரபாகரன் அவர்கள் புதிய புதிய போருபாயங்களை வகுத்து-நடைமுறைப்படுத்தி-விடுதலைப் போராட்டத்தை வளர்த்து வருகின்றார். அத்தகைய போருபாயங்களில் ஒன்றுதான் கரும்புலித்தாக்குதல் முறையாகும்.

1987ஆம் ஆண்டு யூலை 5ஆம் திகதி நெல்லியடி மத்திய மகாலித்தியாலயத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்த சிங்களப்படை முகாம் மீது, முதன்முதலில் கரும்புலித்தாக்குதல் நிகழ்த்தப்பட்டது.

அன்றைய காலகட்டத்தில் ஒரு இராணுவ நெருக்கடிக்குள் சிக்கியிருந்த எமது விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு, இந்தக் கரும்புலித் தாக்குதல் ஒரு திருப்புமுனையைக் கொடுத்ததுடன், புதியதொரு உத்வேகத்தையும் வழங்கியது. இந்த வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கரும்புலித்தாக்குதலை - வெடமருந்து வண்டியை ஓட்டிச் சென்று எதிரி முகாமினுள் மோதி, தன்னுடன் எதிரி முகாமையும் தகர்த்தெறிந்து-முதலாவது கரும்புலி கப்டன் மில்லர் ஒரு மாபெரும் சாதனையை நிகழ்த்தினார். அன்றிலிருந்து இன்றுவரை பல கரும்புலித்தாக்குதல்கள் நடாத்தப்பட்டுவிட்டன.

ஒவ்வொரு கரும்புலித்தாக்குதலும் எமது விடுதலைப் போராட்டத்தை முன்னோக்கி உந்தித்தள்ளி, வெற்றியின்

புலிகளின் குரல்

யூலை 5, கரும்புலிகள் நாள்!

பாதையில் குறுக்கே நிற்கும் தடைக்கற்களைத் தகர்த்துநிற்கின்றது. அதாவது தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டச்சக்கரத்தை வேகமாக நகர்த்தப் பேருதவியாக இருக்கும் புலிகளின் ஒப்புமையை அற்ற ஒரு போர்க்கருவியான கரும்புலிகள். இது போராட்ட வீரரோடு சக்திகளை அழித்து, எதிரிப்படைகளைச் சிதறடித்து, இறுதி வெற்றியை எளிதாக்கிக் கொடுக்கின்றது.

தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் கரும்புலித்தாக்குதலின் தேவை பற்றிய எண்ணம், ஆயுதப் போராட்டத்தின் ஆரம்பத்திலேயே தலைவரிடம் இருந்தது.

குறைந்த உயிரிழப்புகளுடன் பெரிய வெற்றிகளை அடைய வேண்டிய அவசியம் எமது போராட்டத்திற்கு உண்டே.

சிங்கள இனத்தைப் போலல்லாது நாம் எண்ணிக்கையில் மிகவும் குறைந்த ஒரு

இனம். அதுபோலவே எதிரி இராணுவத்துடன் ஒப்பிடும்போது, குறைந்தளவு போராளிகளையும் சிறியளவில் போர்க்கருவிகளையும் கொண்டுள்ள ஒரு விடுதலை இயக்கம்.

எனவே, போராளிகள் மத்தியில் ஏற்படக்கூடிய உயிரிழப்புகளை இயன்றளவு குறைத்தும், அதேவேளை பாரிய வெற்றிகளையும் தேடிக்கொள்ளவேண்டிய தேவை எமது போராட்டத்திற்கு உள்ளது. அப்படி நிகழ்ந்தால்தான் நாம் இறுதி வெற்றியை-தமிழீழத்தின் சிறப்பைக் காணமுடியும்.

கரும்புலித்தாக்குதல் முறை நடித்தமிழினைத்திற்கு ஏற்பட்டுள்ள இந்த வரலாற்றுத் தேவையை நிறைவேற்றி வைக்கக்கூடியது.

ஒவ்வொரு கரும்புலிகளும் வெடமருந்தைச் சுமந்துகொண்டு, அணுகுண்ட வீட அதிகளவு ஆற்றல் வாய்ந்த ஆன்ம உறுதியுடன் எதிரி இலக்குமீது பாய்ந்து, தன்னுடன் சேர்த்து எதிரிகளையும் அழித்து மாபெரும் தியாகம் புரிகின்றனர்.

பெருந்தொகைச் செலவிலான நவீன போராயுதங்களுடன் அல்லது பெரும் எண்ணிக்கையிலான போராளிகளது இழப்புடன் செய்து முடிக்கப்படவேண்டிய ஒரு இராணுவ வெற்றியை, ஒரு கரும்புலி அல்லது ஓசூரு கரும்புலிகள் செய்து முடிக்கின்றனர். அதேவேளை, அணுகுமுடியாத இலக்குகள் என்ற ஒரு விலயம் கரும்புலிகளது அகராதியில் இல்லை. அதுபோலவே கரும்புலித்தாக்குதல்களைத் தடுத்து நிறுத்திவிட முடியும் என்ற நம்பிக்கையும் எதிரிகளின் கூடாரத்தில் இருக்க முடியாது.

இன்று, தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தின் ஒரு பெரும் பலமாக கரும்புலிகள் அணி மாறிவிட்டது.

இது, தமிழீழத்தின் சிறப்பிற்கு மேலும் மேலும் உறுதியும் வேகமும் சேர்க்கின்றது.

தமிழர் பிரச்சினை...

(1 ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

படுவதற்காக கைதிகளை விடுவிக்க அரசாங்கம் முயன்றது.

இந்நகப் போர்க்கைதிகளின் விடுதலையைப் பயன்படுத்தி, தமிழ் மக்கள் மீதான பொருளாதாரப் பளுவை நீக்கும் அதே வேளை, ஒரு சமாதான சூழலை உருவாக்கவும் புலிகள் விரும்பினர்.

யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள அரச நினைக்களங்களின் தலைமை அதிகாரிகளையும் மற்றும் யாழ். அரச அதிபரையும் அழைத்து, அவர்களைக்கொண்டே வடமாகாண மக்களின் ஒருமாதத் தேவைப்பட்டியலைப் புலிகள் தயாரித்தனர். அதுவே அரசிடமும் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. இத்தேவைப் பட்டியலில் உள்ள பொருட்கள் சீரான முறையில் விநியோகம் செய்யப்படும்போது, குறித்த கைதிகள் அனைவரும் விடுவிக்கப்படுவர் என, புலிகள் உறுதியளித்தனர்.

ஆனாலும் பொருளாதாரத் தடை நீக்கம் என்பது புலிகளையும் தமிழ் மக்களையும் உற்சாகப்படுத்திவிடுவதுடன், தமிழர் தரப்பின் போர் ஆற்றலையும் அதிகரிக்கச் செய்துவிடும் என்று கவ்குரவிட்ட படைத்துறை அதிகாரிகள், விஜேதுங்காவின் அரசைப் பணியச் செய்தனர். அரச நினைக்கள அதிகாரிகளாலேயே தயாரிக்கப்பட்ட ஒருமாதத் தேவைப்பட்டியலை, "மிக அதிகமானது" என்று காரணம் கூறி, இந்த விவகாரத்துக்கு அரசாங்கம் ஒரு முட்டுக்கட்டையைப் போட்டுள்ளது.

தமிழ்மக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தை அழிக்கும் நோக்குடன் சிங்கள அரசு ஒரு போர்முறைத் திட்டத்தைத் தீட்டி, அதைக் கடந்த மூன்று வருடங்களாக நடைமுறைப்படுத்திவருகின்றது.

இராணுவ - அரசியல் - பொருளாதார நோக்கங்களைக்கொண்ட அந்த நாசகாரப்

போர்முறைத் திட்டத்தில், தமிழ் மக்கள் மீதான பொருளாதாரத் தடையும் ஒரு முக்கிய அங்கம்.

புலிகள் இயக்கத்தின் போர் ஆற்றலைச் சிதைப்பதும், பொதுமக்களின் மன உறுதியையும் விடுதலைப்பற்றையும் தகர்ப்பதும், பொருளாதாரத் தடையின் பிரதான நோக்கம். இந்த நோக்கத்தைப் பூரணமாக நிறைவேற்றுவதற்காக, குடாநாட்டைச் சூழ ஒரு இராணுவ முற்றுகையையும் அரசு இட்டது.

ஆனால், மூன்றுவருடங்கள் கழிந்து விட்ட நிலையிலும், சிங்களப் படைகளினால் புலிகளின் போர் ஆற்றலைச் சிதைக்கவும் முடியவில்லை; மக்களின் மன உறுதியைத் தகர்த்தவும் முடியவில்லை என்பதும் நிரூபணமாகிவிட்டது. அதேவேளை, குடாநாட்டைச் சூழவுள்ள இராணுவ முற்றுகையை உடைத்த புலிகள், கிளாஸிக் கடல் வழியைத் திறந்து போராட்டத்தில் புதிய பரிமாணத்தையும் ஏற்படுத்தினார்கள்.

சிங்களப் படைத்துறையினர் எண்ணுவதுபோல தமிழ் மக்கள் மீதான பொருளாதாரத்தடை, தமிழ் மக்களைப் பெரும் இன்னலுக்குள்ளாக்கினாலும், விடுதலைப் போராட்டத்தை நசுக்கிவிடவில்லை.

மாறாக, அது புதிய பரிமாணத்துடன் போராட்டத்தை வளர்த்துச் செல்கின்றது என்பதே உண்மையாகும்.

பொருளாதாரத் தடை நீக்கத்தை அரசு திடீரென இடைநிறுத்திய விவகாரம், ஓட்டுமொத்தமாக ஒரு விடயத்தைத் தெளிவாக்கியுள்ளது.

அதாவது, தமிழர் இனப்பிரச்சினையின் தீர்வாக அமைதிவழிமுலமான அரசியல் தீர்வையல்ல, போர்வழிமுலமான இராணுவத் தீர்வையே புதிய அரசும் தனது கொள்கையை வரித்துக் கொண்டுள்ளது என்பதே அதுவாகும். ○

பருந்துக்கு விருந்து கொடாது பயங்கரவாதமா?

நன்றி: சிரித்திரன்

கரும்புலிகள்

“கரும்புலிகள்” என்ற வார்த்தைப் பிரயோகம் உலகளாவியரீதியில் ஒவ்வொருவராலும் பேசப்படும் சக்திமிக்கதொரு சொற்பதமாகிவிட்டது.

கரும்புலித் தாக்குதலை நடாத்தும் விடுதலைப்புலி உறுப்பினர்களின் பிரமிப்புட்டும் தியாகங்கள், உலக சமுதாயத்தை அதிர்ச்சியிலும் வியப்பிலும் ஆழ்த்தி வருகின்றன.

மலிதன் பிறந்ததே வாழ்வதற்காகத்தான். அப்படியானால் இறப்பதற்காகவே களம் புகும் இக்கரும்புலிகள் யார்?

இவர்களது உருவாக்கத்தின் வரலாற்றுப் பின்னணி என்ன?

ஈடு இணையற்ற இவர்களது ஈகமும், மன ஒர்மமும் சமுதாயத்தில் ஏற்படுத்தும் தாக்கம் எத்தகையது என்பது போன்ற கேள்விகளுக்கு விடைகளையளிப்பது மானிட ஆய்வாளர்கள் மத்தியில் ஆராய்ச்சிக்கூறியவாகிவிட்டன.

இன்று, உலகெங்குமுள்ள அடக்குமுறையாளர்கள் தங்களுக்குள் கைகொத்தபடி, சுதந்திரக் காற்றைச் சுவாசிக்க விழையும் மக்களை மிருகத்தனமாக அடக்கி ஒடுக்க முனைகின்றனர்.

இவர்களிடம் ஆள் - ஆயுத பலம் உண்டு. ஆட்சி அதிகாரம் உண்டு. தொழில்நுட்ப வலுவும் உண்டு. இவற்றைத் தேவைப்படும் இடங்களுக்கு, தேவைப்படும் நேரத்தில் கொடுத்து மாறி, போராட்ட சக்திகளை பலம் இழக்கச் செய்து, தங்களது அடக்குமுறைகளை வலுப்படுத்துகின்றனர்.

இந்த நவீன அடக்குமுறையாளர்களுக்கு ஈடுகொடுக்கக்கூடிய அளவுக்கு ஆள் - ஆயுத - தொழில்நுட்பத் திறங்களை போராட்ட சக்திகள் கொண்டிருப்பதில்லை.

மிகக் குறைந்த அளவில் இவர்களுக்கு இருக்கும் போராட்டத் திறங்களில் இருந்து மிக உச்சப்பயன்களைப் பெற்றாலொழிய, போராட்டச் சக்கரத்தை ஓர் எல்லைக்கு அப்பால் நகர்த்த முடியாது.

எனவே ஒடுக்குமுறையாளர்களின் நாடியை ஒடுக்கச்செய்யும் அளவுக்கு, பல்வேறு திசைகளிலிருந்தும் வெவ்வேறு வடிவங்களில் போர்ச்சக்தி நகர்த்தப்பட வேண்டும். இந்தப் போர் வடிவங்களுக்குள்ளேயே உயர்ந்ததும், உன்னதமானதுமான புலிகளின் போர் வடிவம்தான் கரும்புலித் தாக்குதலாகும்.

தன்னை மீறந்து எதிரிகளில் பலரை அல்லது எதிரியின் பலமிக்கதொரு இலக்கை அழிக்கக்கூடிய ஒரு படையணி ஒழிந்த அமைக்கும் யோசனையை, தலைவர் பிரபாகரன் அவர்கள் ஆரம்பத்திலிருந்தே கொண்டுள்ளார்.

அந்த எண்ணக்கருவைச் செயற்படுத்தக்கூடிய ஆற்றலை புலிவீரர்கள் மத்தியில் சிறுகச்சிறுக ஏற்படுத்திக்கொண்டுவந்தார்.

1981 ஆம் ஆண்டு ஒரு தங்கத்துரை, குட்டி மணி போன்றோர் சிங்கள இராணுவத்தால் கைதுசெய்யப்பட்டு கொழும்பில் வைக்கப்பட்டிருந்தபொழுது, தற்கொலைப்படை அணி ஒன்றுக்குத் தலைமை தாங்கிச் சென்று அவர்களை மீட்டுவா, பிரபாகரன் முயற்சித்தார். ஆனால் அது பல்வேறு காரணிகளால் தவிர்க்கப்பட்டு விட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பின்னர், “ஒப்பறேசன் விபரேசன்” என்ற பெயருடைய இராணுவ நடவடிக்கை மூலம் வடமராட்சிப் பகுதியைக் கைப்பற்றிய சிங்களப் படைகள் வெற்றிக் களிப்பில் ஆழ்ந்தன. இதன் மூலம் சிங்கள இராணுவத்திற்கு உளவியல் ரீதியான போரிடும் ஆற்றல் திடீரெனக் கூடியது. சிறித்கால அரகம், புலிகளை அழித்துவிடலாம் என திகிலூட்டும் சிந்திக்கத்தொடங்கியது.

இதேசமயம், அந்த இராணுவ நடவடிக்கை காரணமாக பெருமளவு மக்கள் இடம்பெயர்ந்து மற்றைய பகுதிகளுக்குச் சென்றதுடன், அந்தத் திடீர் நடவடிக்கையால் மக்கள் குழம்பியும் போராட்ட வெற்றியில் நம்பிக்கை இழக்கக்கூடிய குழுவும் தோன்றியது.

இந்தச் சூழ்நிலைகளில் தான் ஒரு கரும்புலித் தாக்குதலை நடாத்த தலைவர் பிரபாகரன் முடிவெடுத்து, அதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்தார்.

1987 ஆம் ஆண்டு ஆடி மாதம் 5 ஆம் திகதி, நெல்லியடி மத்திய மகாவித்தியாலயத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்த சிங்கள இராணுவ முகா

மிற்குள் முதலாவது கரும்புலி புகுந்து, அம் முகாமைச் சின்னாபின்னமாகியது.

சிங்கள அரசையும், அதன் இராணுவ இயந்திரத்தையும் சிலிகொள்ளச் செய்த அந்த முதலாவது கரும்புலித் தாக்குதலை, கரும்புலி கப்டன் மில்லர் செய்துமுடித்தான்.

அன்றிலிருந்து இன்றுவரை பல கரும்புலித் தாக்குதல்களை நிகழ்த்திவட்டோம். அதில் பல கரும்புலிகள் வீரமரணம் அடைந்துள்ளனர்.

ஒவ்வொரு விடுதலைப்புலி வீரனும் வீராங்கனையும் சாவைச் சந்திக்கத் தயாரான நிலையில்தான் இருக்கின்றார்கள். ஆனால், தங்களுடைய சாவு எப்போது வரும் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியாது.

போர்க்களத்திற்குச் செல்லும்போதுகூட திரும்பி வருவேன் என்ற நம்பிக்கையுடன்தான் ஒரு புலிவீரன் செல்கிறார். சிலவேளைகளில் அங்கே அவன் சாவைச் சந்திக்கலாம் அல்லது திரும்பி வரலாம்.

ஆனால் கரும்புலிகளின் நிலைவேறுபட்டது. களம் புகுவதற்கு பல நாட்களின் முன்னரேயே தங்களது சாவைத் தெரிந்துகொண்டுவிடுகிறார்கள். அடுத்து நிமிடத்தில் சாகப்போகிறேன் என்ற உண்மையைப் பூரணமாகத் தெரிந்துகொண்டதான், கரும்புலிகள் வெடிமருந்துகளைத் தங்களுடன் கொண்டுசெல்கின்றார்கள்.

தன்னை அழித்துக்கொள்ள முனையும் தற்கொலைமுயற்சியைப் போலல்ல-இது. அல்லது எதிரியின் கண்ணோட்டத்துப்படி கொடும் மிக்கதும் மாளிட இனமாக இல்லாததுமான ஒருபுத்தம் அல்ல இது. அடிமைப்பட்டுக் கிடக்கும் ஒரு தேசிய இயக்க சக்திக்கு உந்துவிசையாக-எனக்கும் உயரிய போர் வடிவம்தான் எங்களது கரும்புலிகள்.

உலகின் எந்த ஆயுதங்களாலும் வெற்றி கொள்ளப்படமுடியாததும், உலகின் எந்தத் தொழில்நுட்பத்தாலும் தடுக்கமுடியாததும், உலகின் எந்த அரச இயந்திரத்தாலும் அடக்க முடியாததும் தான் எங்களது கரும்புலிகளின் மனோபலம்.

இந்த மனோபலம் ஒரு வீர உணர்வை வெளிப்படுத்தும் ஒரு குறியீடு மட்டுமல்ல. எமது சமுதாய எண்ணவோட்டத்தில் பிரளயத்தை ஏற்படுத்தப்போகும் சக்திகொண்ட ஒரு மாபெரும் அரசியல் வடிவமுமாகும்.

ஒவ்வொரு கரும்புலியும் தனது உயிரைப் போக்கிக்கொள்ளும்போது நிகழும் பூகம்பம், தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டச் சக்கரத்தை முன்னோக்கித் தள்ளிவிடுவதுடன், வீரமிக்க, யாருக்கும் அடிபணியாத, அடக்க நிலைப் பலரை நடுங்க வைக்கும் ஆற்றல் கொண்ட, தமிழ்ச்சமூகத்திற்குத் தேவையான உணர்வையும் ஊட்டியுவிடுகின்றது.

தலைவர் அவர்களிடம் கரும்புலிகள் மேஜர் காந்தரூபன், கப்டன் வினோத், கப்டன் கெலாலிள். முதலாம்பக்கத்தில் - தலைவர் அவர்களிடம் கரும்புலிகள் - கப்டன் சிதம்பரம், கப்டன் ஜெயந்தன்.

இராணுவ முகாமிற்குள் இருக்கும் பலநூறு எதிரிகளின் கரங்களிலிருந்து முழங்கிக்கொண்டிருக்கும் துப்பாக்கிகளைக் கருத்திலெடுக்காது, உடைந்து நொருங்கிப்போய்க் கிடக்கும் பாதை வழியே, சீராக - நிதானமாக - வெடிமருந்து வண்டியை ஓட்டிச்சென்று, எதிரி முகாமின் இதயத்திற்குள்ளே புகுந்து, தன்னையும் சேர்த்து வெடிக்கச் செய்வதென்பது சாதாரண விடயமல்ல.

இயல்பாகவே அச்சமூட்டும் அலைகளைக் கொட்ட அகடன சமுத்திரத்துக்குள், நடு இரவில், எதிரியின் நவீன காவற் கருவிகளையும் புத்திசாலியமாக மீறி, வெடிமருந்துப் படைகுடன் உட்புகுந்து எதிரியின் கப்பலை நெருங்கி, முன்னேறி தீர்மானிக்கப்பட்ட இலக்கை இனம் காண்பதற்காக ஒருமுறை கப்பலைச் சுற்றிவந்து, குறித்த இலக்கின்மீது மோதி, வெடிமருந்துப் படைகுடன் சேர்ந்து வெடித்துச் சிதற, ஒரு மணி மனம் உடன்படாது.

இவைகள் ஒரு சாதாரண வீரனும் செய்யப்பட முடியாதவை. இதைச் செய்வதற்கென்தொரு ஆண்டுகள் பலம் தேவை. தன்னை அழித்துக்கொள்ளத் தயாரான மனோநிலை தேவை. தனது இறுதி நேரத்திலும்கூட பதறிதயிர்நி, உறுதியுடன், குறிபிசாகது எதிரியைத் தேடி ஓடும் வீரம் தேவை, விரக்தி காரணமாகவோ, மூட்டாள்தனமாகவோ

தேச பக்தியையும், வீர உணர்வையும் அடித்தளமாகக்கொண்ட இத்தகைய மனோபலம் எமது மக்களிடம் இருக்குமாக இருந்தால், உலகில் எவராலும் எம்மை எதுவும் செய்யமுடியாததுடன், சுதந்திரத்துடனும் கௌரவத்துடனும் வாழும் பலத்தையும் நாம் பெற்றுக்கொள்ள முடியும்.

இன்று பல நூற்றுக்கணக்கான புலி வீரர்கள் தங்களைக் கரும்புலி அணியில் இணைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஒவ்வொரு முறையும் கரும்புலித் தாக்குதலுக்கான திட்டம் தீட்டப்படும்போது, தன்னைத்தானும் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டுமென்று ஒவ்வொரு வீரனும் வீராங்கனையும் முன்டியடிக்கின்றார்கள்.

அவையல்லையாக கரும்புலித் தாக்குதலுக்குத் தயாராகும் இந்தத் தியாகச் செயலை, உலகில் எங்குமே காணமுடியாது. இது உலக அதிசயங்களில் புதியதொன்றாகும்.

களம்புகும் கரும்புலிகளின் பிரமிப்புட்டும் வீரச் சாதனைகள், சிங்கள ஆளும்வர்க்கத்துக்குக் கிலியை உண்டாக்கிவிடுகின்ற அதேசமயம், அந்த உன்னதமான அர்ப்பணை உணர்வு ஏற்படுத்தும் சமூகத் தாக்கம், தமிழகக் குடிமக்களின் மனதில் இருக்கும் சுதந்திர ஒளியை இன்னும் வளர்த்துச் செல்லும் என்பது உறுதி!

கரும்புலிகளின் வாழ்வில்...

பெருமை

“என்றமகன்எது செய்தாலும் நன்மைக்காகத்தான் செய்வான் எண்டிறது, என்ற நம்பிக்கை தம்பி. அதனால் நான் அவன் போக்குகளைப்பற்றி பெரிசா யோசிக்கிற தில்லை” மில்லரின் அம்மா, தன் பிள்ளையைப் பற்றி பெருமையோடு கூறிக்கொண்டிருந்தாள்.

“அவனொரு துடியாட்டமான பெடியன். ஒரு இடத்தில் ஆறுதலா இருக்கிறதைக் காணலாது ஏதாவதுஒன்றுசெய்து கொண்டாநிரப்பான். மண்ணைக்கிணர்வான், பற்றறியையும் வயரையும் வைச்சமுடிஞ்சுகொண்டிருப்பான், அல்லது அப்பாவின்ர கார் ‘பொனட்டை’ திறந்துபோட்டு, அதுக்குள்ள ஏதாவது கழட்டிப் பூட்டிக் கொண்டிருப்பான்”

அம்மா தொடர்ந்து சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள்.

“மற்ற ஆட்களுக்கு உதவி செய்யிற பழக்கம் அவனிட்ட சின்னனில் இருந்தே இருந்தது. ஆர் என்ன உதவி கேட்காலும் உடனே போய் செய்து கொடுப்பான் — ருயற்சியும் இரக்கமும் அவன் பிறக்கும் போதே அவனோட கூடப்பிறந்ததுகள் தம்பி”

கருப்புலி கப்டன் மில்லர்

(வல்விபுரம் வசந்தன்)

துன்னாலை, யாழ்.

(01-01-1966 — 05-07-1987)

மில்லர் சிறுவனாக இருந்த நாட்களில் அப்பா கார் ஓட்டும் போது அருகிலிருந்து அவதானித்துக் கொண்டிருப்பவன், அப்பா இல்லாத நேரங்களில் அதையே திரும்பச் செய்து பார்க்கத்துவங்கினான். அடிக்கடி நின்ற இடத்திலேயே இயங்கிய கார் பின்பு மெல்ல உருவத் துவங்கியது. நாட் செல்லச் செல்ல அகலமான வீட்டு முற்றத்தில் முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் போய் வந்தது. ஒருநாள் அம்மா சமையல் அறையில் வேலையாக இருந்தபோது, கார் வீதியிலே ஏறிவிக்கிவிக்கிஓடத்துவங்கிவிட்டது. அம்மாவைப் பயம் பற்றிக் கொள்ள வீதியிலே ஓடிவந்து நின்று பார்த்தாள்.

இப்படித்தான் இன்னும் ஒருநாள்:

மோட்டார் சைக்கிளில் வந்த இருவர் எரிபொருள் தீர்ந்து போனதால் வீட்டிற்கு முன்னால் நின்று திட்டையுக்கொண்டிருந்தார்கள். எங்கோ இருந்து வீட்டிற்குத் திரும்பிக்கொண்டிருந்த மில்லர், அவர்களிடம் விடயத்தைக் கேட்டறிந்தான்.

வீட்டிற்குள் வந்தவன், மெதுவாக ஒளிந்து ஒளிந்து பின்னால் போய், கார் ‘ராங்கிற்குள்’ குழாயைச் செலுத்தி, வாயால் இழுத்து பெற்றோல் எடுத்து அவர்களிடம் கொடுத்து அனுப்பிவிட்டு, ஒரு அசல் அப்பாவியைப்போல அம்மாவுக்கு முன்னால் வந்து நின்றான். நடந்ததைக்

கண்டபோதும் அம்மா அவனிடம் எதுவும் கேட்கவில்லை. அம்மாவுக்கும் அது பிழை மாநிரித் தெரியவில்லை.

தன்பிள்ளை எது செய்தாலும் நன்மைக்காகவே செய்பது என்பது அம்மாவின் நம்பிக்கை. அதனால், அவனது செய்கைகளைப் பற்றி அம்மா கவலைப்படுவதில்லை

காலச்சக்கரம் தன்பாட்டில் உருண்டு சென்றது. இப்போது 1984 இன் ஆரம்பம். எங்கள் தேசத்தில் அடிக்கடி வெடியோசை கேட்கத்தொடங்கியது. எங்கள் மக்களின் இயல்பு வாழ்க்கை மாறியபொழுது, அது மில்லர் வீட்டிலும் பிரதிபலிக்கத்தொடங்கியது. மில்லரின் போக்கும் மாறிவிட்டது.

முன்புபோல், பழைய நண்பர்களுடன், மாந்தோப்பில் விளையாடுவது நின்றபோனது. இப்போது புதிய நண்பர்களுடன் வெளியில் திரியத்துவங்கினான்.

ஒருநாள் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து அவசர அவசரமாக ஓடிவந்த தம்பி சொன்னான், “அம்மா..... அம்மா அண்ணா சந்தியடியில் நோட்டீசு குடுத்துக்கொண்டு நிற்கிறான்.”

அம்மாவுக்கு உள்ளூர்ப் பயம்தான். ஆனாலும், அம்மா அவனைப் புரிந்து கொண்டாள்.

அவனின் புதிய நண்பர்கள் அவனைத்தேடி வீட்டிற்கு வருவார்கள். மில்லர் அவர்களோடு புறப்பட்டுப்போவான். இப்படிச் செல்கிறவன் சில நேரங்களில் ஒருசில இரவுகள் கழிந்தும் வருவான். அம்மா எல்லோருக்கும் சாப்பாடு தருவான். எல்லோரும் கிரித்துக்கதைத்து சந்தோசமாகச் சாப்பிடுவதைப் பார்த்து அம்மா சந்தோசப்படுவாள். இதுவழமையாகிப்போனது.

இப்படித்தான் ஒருநாள் அந்த நண்பர்களோடு புறப்பட்டுப்போனவன் திரும்பி வரவில்லை. “பயிற்சிகுமாமில் நிற்கின்றான்” என நண்பன் ஒருவன் வந்து சொன்னான். வீட்டில் எல்லோரும் அழுதார்கள். அம்மாவால் தாங்கிக்கொள்ளமுடியவில்லை. அவளும் அழுதாள். இருந்தாலும் சமாளித்துக்கொண்டாள்.

தன்பிள்ளை எதுசெய்தாலும் நன்மைக்காகத்தான் செய்வான் என்பது அம்மாவின் நம்பிக்கை.

அந்தத் தாய் அந்த இறுதி நாளை நினைத்துப் பார்க்கிறாள்.

“அது ‘ஓபறேசன் லிபறேசன்’ காலம். அந்த நேரம் இங்க எல்லா இடத்திலையும் ஆமி, அதனால் இரவில் நாங்கள் நேரத்தோடையே படுத்திருவோம். அண்டைக்கும் நாங்கள் படுத்திட்டம்.....”

“.....திடீரென வீடெல்லாம் அதிர - பெரிய ஒரு குண்டுச்சத்தம் எங்களைத் திருக்கிட்டு எழுப்பிச்சது. கொஞ்ச நேரம் சண்டை நடக்கிறதைப் போல சத்தம் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. பிறகெல்லாம் அமைதியாகிட்டுது --

பொடியன் நெல்லியடிப்பக்கம் ஆமிகு நல்லா அடி குடுத்திருக்கிறாங்கள் போல கிடக்கு” என்று எங்களுக்குக் கதைச்சப்போட்டு நாங்கள் படுத்திட்டம்.

அடுத்தநாள் காலையில் நெல்லியடிப்பக்கம் இருந்து வந்த ஒருத்தர் ஊருக்குள்ள சொல்லி - அந்தக்கதை மெல்ல மெல்ல என்ற காதுக்கவந்தபோதுதான் தெரியும்....

முதல் நாள் வீட்டை உலுக்கி என்னை நித்திரையால திருக்கிடவைத்த அந்த குண்டு சத்தம்... என்ற பிள்ளையும்...

அப்ப அழவும் ஏலாது எல்லாப் பக்கத்திலையும் ஆமி.....

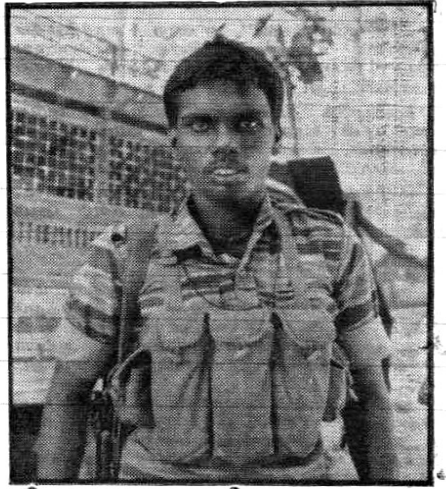
அறைக்குள்ள போயிருந்து எனக்குள் மட்டும்கு முழுகிமுழுகி அழுதான்.

அயலாக்கள் பின்பக்கத்தால வந்து எங்களுக்கு ஆறுதல் சொல்லினிணம்.

றோட்டால ஆமி வானங்கள் வற சத்தம் உறுமிக்கொண்டு கேடும் - மெதுவாக பின்பக்கத்தால கலைஞ்சுபோயிருவிணம்..... பிறகு வருவிணம் ...

ம்..... என்றமகன் செத்திட்டான் என்றொறுதலான்கு கவலைதான் ஆனால், அவன் நாட்டுக்காகத்தானே செத்தவன், அதை நினைக்க பெருமையாத்தான் கிடக்கு.”

உறுதி

வெடிமருந்து வண்டியுடன் டாம்போ கரும்புலி பேஜர் டாம்போ

(காசிப்பிள்ளை தயாரன்) முழங்காவில், மன்னார். 17-08-1967 — 19-03-1991

“நான் திருப்பிவரமாட்டன். என்னால் முடிந்தவள உள்ளே சென்று முகாமிற்கவரோட மோதுவதுதான் நோக்கம்.”

சிலாவத்துறை இராணுவ முகாம்பீதானதாகக் குதலுக்கு போராளிகள் தயாராகிக்கொண்டிருந்தபோது - தனது நண்பனொருவனிடம் டாம்போ இப்படித்தான் சொன்னான்.

அந்த இரவும் வந்தது. சிலாவத்துறை இராணுவ முகாம்பீதானதாகக் குதலுக்கு ஆரம்பமானது சில மணித்துளிகளில், உதவி அரசாங்க அதிபர் விழுதியில் இருந்த சிறிய இராணுவ முகாம்புலிகளிடம் வீழ்ச்சியடைந்தது.

அந்நப்பக்கமாக இருந்த கொண்ட்ச்சி வீதியால்நான், வெடிமருந்து நிரப்பப்பட்ட வண்டி இராணுவ முகாமிலுள் செல்வதெனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

வண்டி செல்வதற்காக, போராளிகள் வீதியைச் செப்பணிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த இடைநேரத்திலும் டாம்போ, தாக்குதலின் பொழுது காயமடைந்த போராளிகளைத் தூக்கி வருவதிலும் - சிக்கியைஎன்பதிலும் ஈடுபட்டிருந்தான்.

வண்டி செல்வதற்குரிய நேரம் வந்தது. டாம்போ வெடிமருந்து வண்டியின் அருகில் வந்தான். பக்கத்தில் நின்ற தோழனை இறுக அணைத்து முத்தமிட்டான்.

“நானும் கொஞ்சத்தூர்த் வரறன்” என்றான் அந்தத் தோழன்.

“வேண்டாம், ஏதும் நவறெண்டாலும் ஏன் விளை எல்லோரும் சாவான்” என்று சொல்லியபடி, வண்டியில் ஏறி இயக்கினான் டாம்போ. வண்டியின் அருகே ஓடிவந்தபடியே “வீட்டு வீட்டு ஓடிவரலாம் தானே” என்று தயங்கித் தயங்கிச் சொன்னான் ஒரு தோழன்.

வெடிமருந்து வண்டி உறுமிக்கொண்டு இராணுவ முகாம்பீதேடி ஓடியது. அந்த வண்டியை நோக்கி இராணுவத்தினரின் முழு ஆயுதங்களும் குறிவைத்து இயங்கின. குறிக்க இலக்கிற்கு முன்பே அந்த வண்டி வெடித்து சிதறியது.

ஒளிப்பழம்புடன் கரும்புகையொன்று வானில் ஏழுந்து கலந்தது. கடற்கரைகளில் - வயல்களின்களில் - தூரத்துக் காட்டும் ஓரங்களில் நின்ற போராளிகளின் நெஞ்சுகளை வெடியோசை பாரமாக அழுத்தியது. அவர்கள் நேசித்த டாம்போவின் வீரமரணச் செய்தியை, அந்த சத்தம் காதோடுவந்து சொல்லிச் சென்றது.

நீங்காத நினைவுகள்

1988 ஆம் ஆண்டுக் காலப்பகுதி

வினோத்தின் வீட்டை இந்தியப் படைகள் அடிக்கடி சுற்றிவளைத்தனர். அவனைத்தேடி இந்தியச் சிப்பாய்கள் அங்கு பாய்வது வழமையாகி விட்டது. அந்த ஆபத்தான பொழுதுகளில், வீட்டுக் கூரைக்குள் ஏற்றி பெற்றோரால் அவன் மறைத்துக் காக்கப்படுவான்.

மேலேயிருந்து - "சயணை" குப்பியை பற்களுக்கிடையில் செருகிக்கொண்டு, எதையும் எதிர்பார்த்து நொடிகளை எண்ணிக்கொண்டிருப்பான் வினோத்.

வினோத்தின் அக்கா 'சொல்கிறாள்' - "அந்த நேரத்தில் சின்னச்சின்ன 'காணு' களுக்குள்ள (கொள்கலன்) என்னவோ கொண்டுவந்து, வீட்டு மூலையருக்குள்ள ஊவப்பான்.

'என்னடா உது' என்று கேட்டால், 'அதுக்குள்ள எண்ணியக்கா' என்னடிட்டுப் போயிடுவான்.

அவன் போனதுக்குப் பிறகு தூக்கிப் பார்த்தா. அது தண்ணியில்லை - இறுக்கமாக, பாரமாகக் கனக்கும்

யாரும் எதிர்பாராத ஓர் அதிகாலைப்பொழுதில் - திடீரென வீட்டிற்குள் நுழைந்த இந்தியர்களிடம், வினோத் சந்தர்ப்பவசமாகச் சிக்கிக் கொள்ள நேர்ந்தது. வீட்டில் எல்லோரும் பார்த்து நிற்க துவைத்து எடுத்துவிட்டு, அவர்கள் அவனை இழுத்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள்.

வினோத்தின் அப்பா சொல்கிறார் -

"அவனொரு பாய்கரசுக் கூழியண்டா-தம்பி... அவனை இந்தியன் புடிச்சுக் கொண்டுபோய் காம்பில் வைச்சிருக்கேக்க ஒரு நாள்

இயல்பாகவே மற்றவர்களோடு நெருங்கிப் பழகி - அவர்களை மகிழ்வில் ஆழ்த்தக்கூடிய சகபாலம் கொண்டிருந்த வினோத்தின் அப்பா தன் சினைப்பற்றி பெருமையாகச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்.

"இந்தியனிட்டை புடிப்பட்டு காங்கேசன்துறை காம்பில் இருக்கேக்க - நாங்கள் அவனைப் பார்த்துப் போனோமங்கள். அங்கப்பொரு நேரமெல்லாம், வீட்டில் தான் வைச்சிட்டுப்போன சாமான்

களைப்பற்றித்தான் தம்பி சொல்லுவான்..... எங்களைப்பற்றி இல்லை. அதுகளை பத்திரமா எடுத்து பெடியனிட்டை குடுத்துவிடோணும் என்ன ழந்தவதான் அவனர் கவனமெல்லாம் இருக்கும்."

இந்தியப்படை இங்கிருந்து வெளியேற்றப் பட்டபோது, ஏழையவர்களுடன் வினோத்தும் விடுவிக்கப்பட்டான்.

"தம்பி வந்திட்டான்" என எல்லோரும் மகிழ்ச்சியடைந்திருந்தபோது - 22 ஆம் நாள் வினோத்

அம்மா அப்பாவோடு வினோத்.

இதன் பிறகு அவர்களுடைய செல்வத்தை அவர்கள் ஒருநாள்கூடக் காணவில்லை; இனிமேல் காணவும் மாட்டார்கள்.

திரும்பவும் காணாமல் போய்விட்டான். அதன் பின் அவன் இடைக்கிடை வீட்டுக்கு வந்து போவான்.

திரும்பவும் சிங்களப் படையினருடன் சண்டை ஆரம்பித்து சில நாட்களே நகர்ந்திருந்தன - ஒரு நாள் வினோத் வீட்டிற்கு வந்தான்.

வாரிப்புவில் சீருடையில், 'மிற்றறி' சப்பாத்துப் போட்டு ஒரு கையில் துப்பாக்கியுடன், மறுகையில் புக்கைப்படக் கருவி ஒன்றையும் கொண்டுவந்தான். வீட்டில் எல்லோருடனும் சேர்ந்து படம் எடுத்தான். அக்காமாரைக் கட்டிப்பிடித்தபடி..... அக்காமாரின் குழந்தைகளைத் தோளில் வைத்தபடி..... ஆச்சியோடு நின்று..... எல்லாவிதமாகவும் பட்டமெடுத்தான்.

"என்னடா புதினமாக இன்னுக்கு எல்லோரோடையும் படம் எடுக்கிறாய்?" அக்கா கேட்டாள்.

"ஒண்டுமில்லையக்கா..... நானொரு வேலையாய் தூர இடத்திற்குப் போறேன் ... திரும்பி வரமாட்டான்....." சிரித்துக்கொண்டு சொன்னான்.

அண்ணனின் குழந்தையைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு,

"உனர் நித்தர்பா இனி வரமாட்டான்..... இறுக்கிக் கொஞ்சிவிடு....." என்று சொல்லிக் கொஞ்சினான்.

"எங்களுக்கு அது அப்போது அவ்வளவு விளங்கேல்லை."

வல்வெட்டித்துறையில் கடற்கரையோரமாக அவர்களுடைய வீடு இருந்தது. அங்கு ரீங்கிச் சுப்பல்களின் தொடர்ச்சியான தாக்குதல்கள் நிகழும். இதன் காரணமாக, கொடிசையும் சென்று அங்குள்ள உறவினர் வீட்டில் தங்கியிருந்த அம்மா அப்பாவையும் வினோத் சென்று பார்த்தான்.

கட்டி அணைத்துக்கொண்டு படம் எடுத்தான்.

அம்மா கேட்டபோது - அக்காவுக்குச் சொன்ன அதே காரணத்தை இங்கேயும் சொன்னான். அவர்களாலும் வித்தியாசமாக எதனையும் உணர முடியவில்லை.

"நேவி அடிக்கிறானென்று அலைஞ்சிநியா தையுக்கோ அம்மா..... ஊரில்போய் இருக்கோ..... ஒருநாளான்கு..... எங்கட கடல் எங்கிடீடா. வரும்" என்றும் சொல்லிவிட்டுப்போனான்.

அதன் பிறகு ஒருநாள்கூட தங்களுடைய செல்வத்தை அவர்கள் காணவில்லை; இனிமேல் காணவும் மாட்டார்கள்.

இப்போதும் வினோத்தின் அம்மா, அவனைத் துயரத்தோடு நினைவுகூருகிறார்.

"கின்னவனாய் இருக்கேக்க, என்னவென்று கட்டிப்பிடிச்சுக்கொண்டு 'அண்ணை அக்காமார் எல்லாரும் கலியாணம் செய்து போனதுக்குப் பிறகு, அம்மாவையும் அப்பாவையும் நான்தான் பார்ப்பேன்' என்று சொல்லுவானடா தாயி....."

கூடம்புகளின் வாழ்வில்...

1987 இன் ஆரம்பம். அப்போது காந்தகுபன் தொண்டைமணாறு சிங்களப்படைமுகாமைச் சுற்றியிருந்த காவலரணிக் கடமையில் இருந்தான்.

ஒரு நாள் முகாயிலிருந்து சிங்களப்படையினர் வெளியேறிய போது சண்டை தொடங்கியது. அச்சண்டையில் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில், எதிரியின் கையில் உயிருடன் பிடிபட்டுவிடக்கூடிய சூழ்நிலை உருவாகியபொழுது, காந்தகுபன் குப்பியைக் கடித்துவிட்டான்.

ஆனால், அதிர்ப்புடவசமாக சகதொழர்களால் மீட்கப்பட்டு காப்பாற்றப்பட்டான்.

இருந்த போதும் - சயணை வீசம் காந்தகுபனின் உடலில் ஒரு உட்பாதிப்பை உண்டாக்கியிருந்தது. இந்த உட்பாதிப்பிற்கான பராமரிப்பு முறைகளில் அத்தியாவசியமானதாக நிகர உணவு அருந்த வேண்டுமென, மருத்துவ ஆலோசனை வழங்கப்பட்டிருந்தது.

1988, 1989 காலம். இப்போது காந்தகுபன் தலைவர் அவர்களுக்குப் பக்கத்தில் மணலாற்றுக் காட்டில் நின்றான்.

காந்தகுபனிற்கு இப்போதும் நிறை உணவு தேவைப்பட்டது.

ஒரு பகமரு இருந்தால் காந்தகுபனிற்குப் பால் எடுப்பதுடன் - சுக

வீணம் அடைகின்ற போராளிகளுக்குப் பால் கொடுக்க முடியும் எனக் கருதிய தலைவர், வெளியிலிருந்து பால்சூக்கூடிய நல்ல இனப் பசுவை ஒரு கட்டிலுக்குள் இருந்த தளத்திற்குக் கொண்டுவருமாறு சொன்னார்.

பசு வந்து சேர்ந்தது. தலைவரின் துணையியார், ஒரு தாயைப்போல இருந்து பால் காய்ச்சிக் கொடுத்தார்.

அந்தப் பொழுதுகளிலெல்லாம் காந்தகுபன் நெருக்கெடுகிற நிற்பான். தான் ஒரு கதியற்றவன் என்ற கவலையே அற்றுப்போகும்.

இறுதி விருப்பம்

ஒரு நாள் அன்பு கலந்த மரியாதையோடு, காந்தகுபன் தலைவருக்குப் பக்கத்தில் வந்தான். பாசத்தோடு அவனை அழைத்து அருகில் இருத்திக் கதைத்தார் தலைவர்.

"அண்ணை ... என்னை கரும்பில்களில் சேர்த்துக்கொள்ளலாமா..." என்றான்.

அதோடு தனது உள்னத்துக்குள் உறைந்துகிடந்த இன்னொரு விருப்பத்தையும் அவன் தலைவரிடம் சொன்னான்.

"உங்களுக்குத் தெரியும் அண்ணை, நானொரு 'அநாதை' அன்போடையும், அம்மா இல்லாம ஆருமே இல்லாம அலைஞ்சு என்னை ஒரு அப்பாவும் அம்மாவும் எடுத்து, தங்கட பிள்ளையைப் போல வளத்தினம்.

.....அதுக்குப்பிறகு நான் இயக்கத்துக்கு வந்தேன். நீங்கள் என்னை அன்போடையும், பாசத்தோடையும் ஆதரிக்க வளர்த்தீயள். நான் வகுத்தவங்கிராய் வாட்டுக்கை எனக்கு வேண்டிய எல்லாத்தையும் செய்து கவனிச்சியன்"

"இப்ப நாள் உங்களிட்டை ஒண்டு கேட்கப் போறேன் அண்ணை.

இறுதி விருப்பம்

தலையின் இயத்தை இது தொடர்ந்து. அப்படியான ஒன்றின் தேவை பற்றி எண்ணியிருந்த தலைவருக்கு காந்தகுபனின் வேண்டுகோள் மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது.

அவ்வாறான இல்லமொன்றை ஆரம்பித்து - காந்தகுபனின் நினைவாக, அதனை அவனது பெயரிலேயே செயற்படுத்த தான் எண்ணியுள்ளதாக, தலைவர் கூறுகின்றார்.

அதற்குரிய ஏற்பாடுகளிலும் தலைவர் கருப்பினேனார்.

தலையும் துன்பங்களோடையும் அவங்கள் இருப்பாங்கள் என்றாக, நான் அனுபவத்திய கண்டனான் அண்ணை....."

"நீங்கள் என்னை அன்போடு கவனிச்சுப் பார்த்ததைப் போல அவங்களையும் கவனிக்க வேணும். அவங்கள் எந்தக் குறையுமில்லாமல் வளரவும் நன்றாகப் படிக்கவும் வசதி செய்து கொடுங்கோ. அவர்களுக்குக் கொண்டு ஒரு இடத்தை அமைச்சு, அங்கைவச்சு அவங்களுடைய எல்லாம் வளத்தெடுத்து - அவங்களுக்கு ஒரு ஓர்மையான எதிர்காலத்தைக் குடுத்துவிடுங்கோ அண்ணை....."

தலையின் இயத்தை இது தொடர்ந்து. அப்படியான ஒன்றின் தேவை பற்றி எண்ணியிருந்த தலைவருக்கு காந்தகுபனின் வேண்டுகோள் மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது.

அவ்வாறான இல்லமொன்றை ஆரம்பித்து - காந்தகுபனின் நினைவாக, அதனை அவனது பெயரிலேயே செயற்படுத்த தான் எண்ணியுள்ளதாக, தலைவர் கூறுகின்றார்.

அதற்குரிய ஏற்பாடுகளிலும் தலைவர் கருப்பினேனார்.

கடலவை மீதவில் சுயமியுலிகள்.

புலர் கருதுவது போல எமது வாயுடைய நிலப்பகுதி மட்டும்தான் தழிழித் தாயகம் அல்ல.

பழமையம்- பெருமையம்-செழுமையம் கொண்ட தழிழித் கடலும் தழிழித் தாயகம் தான்.

எமது விடுதலைப் போராட்டத்தைப் பொறுத்தவரை எமது கடலிற்கும் முக்கிய பங்குண்டு.

விநியோகங்களுக்கும், போக்குவரத்திற்கும், வெளி உலகத்தொடர்பிற்கும் இக்கடலை சிரதான பாதையாக இருந்துவருகிறது.

இதை நன்கு அறிந்த சிங்கள அரசு கடற் பயணங்களைத் தடுத்தி, விடுதலைப் போராட்டத்தை நகக்கத் திட்டமிட்டது.

அதன்சிரகாரம் 1984ஆம் ஆண்டு திரு. வலித் அத்துவத்தமுதலி பாதுகாப்பு அமைச்சராகப் பதவியேற்ற சின், இந்தக் கடல் எமதும் எமது மக்களினதும் பாவணையிலிருந்து தடை செய்யப்பட்டது.

'கடல் கண்காணிப்பு வலையம்' என்ற பெயரில் தழிழித் கடல் சிங்களக் கடற்படையால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டது.

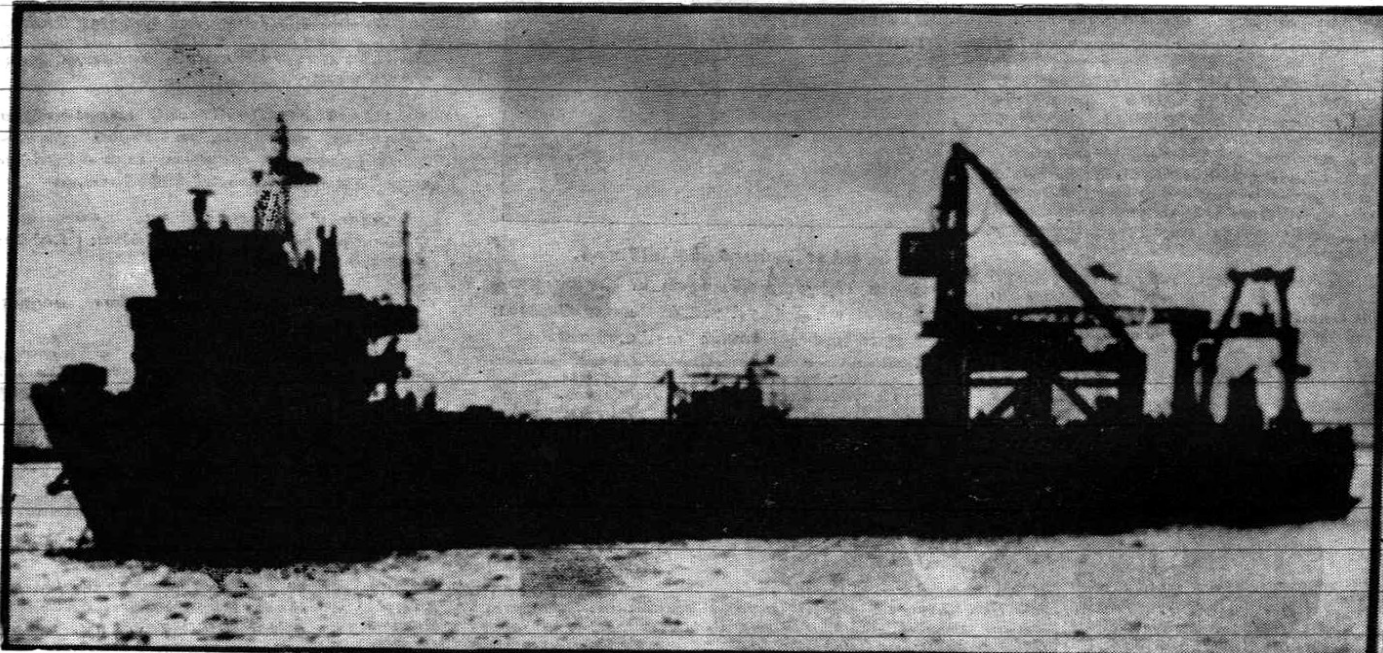
இந்த கண்காணிப்பு வலையத்தை நடைமுறைப்படுத்தும் நோக்கில், தழிழித் கடலில் நிரந்தரமாகச் சில கப்பல்கள் நங்கூரமிட்டன. இவை தாய்க்கப்பல்கள் அல்லது கட்டளைக் கப்பல்கள் என அழைக்கப்பட்டன. சாதாரண சரக்குக் கப்பல்களை கடற் கண்காணிப்புக்கு ஏற்றபடி சிறு மாற்றங்களைச் செய்து, சில சாதனங்களையும் பொருத்தி, அவற்றைக் கட்டளைக்கப்பல்களாக சிங்கள அரசு மாற்றியுள்ளது. நேடர் சாதனங்களும், சிறு கப்பல்களும், கனரக இயந்திரத்துப்பாக்கிகளும் அந்தச் செய்தியைப் பட்டிள்களின் கட்டளைக்கப்பல்களின் பணி, கடலில் தழிழிர்களின் படகுகள் எவையாவது தென்படுகின்றனவா என்பதை வேவு பார்ப்பதும், அப்படித் தென்பட்டால் அந்தச் செய்தியை கடற்படையின் அதிவேக விசைப் படகுகளுக்கு அறிவித்து குறித்த படகுகளை முடிக்கப்படுமாறும்.

இவ்வீதம் இக்கட்டளைக் கப்பல்கள் தழிழித்தகடலில் நங்கூரமிட்ட சின், கடலில் பயணம்போன நூறுக்கும் மேற்பட்ட புலிவீரர்கள் கடலிலே வீரச்சாவடைந்தனர். 14.04.1985 அன்று, புலிகள் இயக்கம் கடலிலே தனது முதலாவது இழப்பைச் சந்தித்தது. அதில் 14 புலிகள் வீரச்சாவடைந்தனர். அத்துடன் பல நூற்றுக்கணக்கான மீனவர்களும் சிரயணம் செய்த மக்களும் கடலிலே பவியானார்கள். இந்த இழப்புகளுக்கெல்லாம் குடாநாட்டைச் சூழவுள்ள கடலில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த இரண்டு கட்டளைக் கப்பல்களே ஸலகாணியாகும். 'அபித்தா', 'எடித்தாரா' என்று பெயர் சூட்டப்பட்ட இந்த இரண்டு கப்பல்களில் ஒன்று காமகேசன்துறைக்கும் - பருத்தித்துறைக்கும் இடையில் உள்ள கடலில் நிறுத்தப்பட்டிருக்கும். மற்றையது வெற்றிலைக் கேணிக்கு நேரே நிறுத்தப்பட்டிருக்கும். இந்த இரண்டு கப்பல்களையும் அப்புறப்படுத்தாவிட்டால் தொடர்ந்து புலிவீரர்களை இழக்க நேரிடும் என்பதுடன், போராட்டப் பணிகளும் பெருத்த சிரமங்களையும் தடைகளையும் எதிர்கொள்ளும்.

ஆனால், புலிகள் இயக்கத்திடமிருக்கும் சிறிய படகுகளின் உதவியுடன் இக்கட்டளைக் கப்பல்களை அடித்து வீரட்ட முடியாது. எனவே தான் கரும்புலித் தாக்குதல்கள் மூலம் அந்த, 'கடல் திமிங்கலங்களை' அகற்றப் புலிகள் தீர்மானித்தனர்.

10.07.1990 அன்று, வடமராட்சிக் கடலில் நங்கூரமிட்டிருந்த 'எடித்தாரா' என்ற பெயருடைய கட்டளைக் கப்பல் மீது, ஒரு கரும்புலித்தாக்குதல் நடாத்தப்பட்டது. இதில் மேஜர் காந்தசூபன், கப்டன் வீனோத், கப்டன் கொலின்ஸ் ஆகிய கரும்புலிகள் பங்கேற்றனர்.

இதைப்போன்று 4-5-1991 அன்று, 'அபித்தா' என்ற பெயருடைய கட்டளைக்கப்பல் மீது ஒரு கரும்புலித்தாக்குதல் நடிகுத்தப்பட்டது. இத்தாக்குதலை கப்டன் ஜெயந்தன், கப்டன் சிதம்பரம் ஆகிய கரும்புலிகள் செய்து முடித்தனர். 'அபித்தா' கப்பல் சிற்றாகச் சேதமாக்கப்பட்டது; கடற் பாவணையிலிருந்து அகற்றப்பட்டது. இப்போது திருகோணமலைத் துறை முகத்தில் கைவிடப்பட்டுள்ளது.

சிநிலங்கா கடற்படையின் கட்டளைக் கப்பல்; இதுவே கடற்கரும்புலிகளால் முற்றாகச் சேதமாக்கப்பட்டது.

பற்று

"நீங்கள் முன்னால் போங்கோ, நான் பின்னால் வருவன்." கரும்புலியாகச் செல்கின்ற புலிவீரர்களுக்கு, தலைவர் அவர்கள் கடைசியாக இப்படிச் சொல்லித்தான் வழியனுப்பிவைப்பார்.

இது வெறுமனே அவரது வாயிலிருந்து வருகின்ற வார்த்தை அல்ல; அந்த மாபெரும் தலைவரின் ஆத்மாவிலிருந்து எழும் குரல் அது.

"உண்மையிலேயே என்றோ ஒருநாள் இதுதான் நடக்கும்" என்று உறுதியோடு தன்னுள் சொல்லி நிற்பவர் எம் தலைவர்.

கரும்புலி நடவடிக்கை ஒன்றை மேற்கொள்ளச் செல்கின்ற எங்கள் தேசத்தின் குழந்தைகள் அதற்குப் போவதற்கு முன்னதாக ஒரு நாளில், தலைவர் அவர்கள் தனது பொழுதுகளை அவர்களுடன் கழிப்பார்; இதை அவர் எப்போதும் செய்வதுண்டு.

இப்படித்தான், கடலில் நாம் நடாத்திய முதலாவது கரும்புலித் தாக்குதலை நிறைவேற்றிய கடற்புலி வீரர்களான காந்தசூபன், கொலின்ஸ், வீனோத் ஆகியோர் முதல் நாளை தலைவரவர்களுடன் வாழ்ந்தார்கள்.

இவர்கள் நெஞ்சைத் திறந்து பழகினார்கள். எல்லாவற்றையும் பற்றிக் கதைத்தார்கள். பகடிகள் சொல்லிக் சொல்லி கிழித்து மகிழ்ந்தார்கள். தலைவரோடு ஒன்றாக இருந்து கவைத்துச்சாப்பிட்டார்கள். அவரோடு சேர்ந்து நின்று விதம்விதமாகப் படமெடுத்தார்கள். தங்கள்து உள்ளக் கிடக்கைகளை எல்லாம் - உணர்வுகளை எல்லாம் - பகிர்ந்து கொண்டார்கள்.

கடைசியில் - தலைவரிடமிருந்து அவர்கள் விடைபெறுகின்றபொழுது - சோகம் கலந்த பெருமித்தோடு அவர்களைக் கட்டியணைத்து வழியனுப்பி வைக்கையில், அந்தத் தலைவரின் குரல் உறுதியோடு ஒலித்தது -

"நீங்கள் முன்னால் போங்கோ, நான் பின்னால் வருவன்." தலைவரிடமிருந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு வெளியில் வந்தவுடன், அங்கு நின்று நண்பன் ஒருவனிடம் காந்தசூபன் சொன்னான் - "இவர் வரவேணும் என்பதற்காகவா மச்சான் நாங்கள் போதும்?" - அவ்வளவுக்கு உரமேறிய உள்ளங்கள்.

மகன்

“ஒரு நாள் தொழிலுக்குப் போறதுக்கான ஒழுங்குகளைப் பார்த்துக் கொண்டு கட்டுகரைக்குப் போனான். கரையிலே ஊர்ச்சிறுவர்களுடைய புதுசா ஒரு பையனும் நின்றுகொண்டிருந்தான். ஒரு கிழிச்ச பெணியன் போட்டுக் கொண்டு, மெலிஞ்ச உடம்போட அவன் இருந்தான். அவனைக் கூப்பிட்டு,

“நீ ஆர் தம்பி? எங்க இருந்து வாறாய்?” என்று ஆதர வேரட கேட்டான்.

உடனேயே அவனுக்கு இரண்டு கண்களும் கலங்கிப்போச்சது. “எனக்கு ஒருத்தருமில்லை..... அம்மா அப்பா எல்லாம் செத்துப் போச்சினால்..... போந்தக்காரர் ஆருமில்லை..... இப்படியே நடந்து நடந்து இந்தக் கடற்கரைக்கு வந்து சேர்ந்தேன்” என்றான்.

காந்தரூபனை தனது சொந்த மகனைப்போல எடுத்தார், பாசத்தோட வளர்த்த அவர், அவனின் கதையைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்.

“கவியானம் செய்து நீண்ட காலமாக எங்களுக்கு குழந்தை கிடைக்கேன்லை தம்பி... ஆரீட்டையாவது ஒரு குழந்தையை எடுத்தாவது வளப்பம் எண்டு நாங்கள் நினைச்சுக்கொண்டிருந்தம்....

அந்த நேரத்தில் தான் தம்பி எங்கலிட்ட வந்தான். அவனை வீட்டுக்குக் கூட்டிவந்து... சொந்தப் பிள்ளையாக வளர்த்தம்.....”

“இது நடந்தது பதினைஞ்சு வருசத்துக்கு முந்தி.... அதுக்குப் பிறகு காந்தரூபன் வளந்து பெரியவனாகி, பின் இயக்கத்துக்குப் போனான்...”

அவர் மனதைத் திறந்து கதைத்துக்கொண்டிருந்தார்.

“நான் கடற்புலியைக்கு ஒட்டியாய் போறனான். வண்டியில் நாங்கள் பொடியுளையோ, சாமான் களையோ கொண்டுவர நேரங்களில் கனதரம் நேயியால கலைப்பட்டுக்கொண்டு... இப்படி நாங்கள் போய் வாறதுகப்பற்றி தகவல்சொல்கிற பெரிய கப்பல் நடுக்கடலில் திக்ரும். அந்தக்கப்பல் எடுக்கிற தகவல்கள் தான் நாங்கள் கடலை பறி கொடுத்த அத்தனை பொடியாளின் சாவுக்கும் காரணம்.”

அவனை நான் எந்த இடத்தில் முதன்முதலில் கண்டு தூக்கி வளர்த்தனோ, அதே கடற்கரை.

படகில் ஏறப்போறதுக்கு முதல் என்னட்ட ஓடிவந்தான். கட்டிப் பிடிச்சு மாறிமாறி கன்னத்தில கொஞ்சினான்.

“அநாதையா வந்த என்னை ஆளாக்கினியன் அப்பா” எண்டான்.

“உங்களுக்கு ஒன்னு ரூபக மிருக்கோ” எண்டான்.

“இந்தக் கடற்கரையில் இந்த இடத்தில்தான் உங்களுக்கு நான் மகனானான். இன்னைக்கு அதே இடத்தில், உங்களை விட்டிட்டுப் போறான்” என்று சொல்லிப் போட்டு போனான் தம்பி.”

திறந்திருந்த கதவொன்றைச் சுட்டிக்காட்டி “அதுதான் எங்கட சாயி அறை. அந்தத் தெய்வத்தினர் படத்திருக்குப் பக்கத்தில் தான் அவ்வீர படத்தையும் வைச்சிருக்கிறம்” என்றார்.

“தன் சொந்த அப்பாவின் ரேர் அவனுக்குத் தெரிஞ்சிருந்தும், இயக்கத்தில விபரங்களைப்பதியேக்க “யோகராசா” எண்டு என்னைத்தான் தன்னுடைய, அப்பா எண்டு பதிஞ்சிட்டுப் போயிருக்கிறான்.....”

அவருடைய கண்கள் கலங்கிப் போயின. தனது சால்வையால கண்களை ஒற்றிக்கொண்டார். அருகிலே நின்ற அம்மாசொன்னா

“அன்றைக்கு முழுதும் இவர் ஒரு மாதிரியா இருந்தார். நான் ஒலைய கேக்கேல்லை. பின்னேரம், கடலை பொடியுள் கரும்புலியாய்ப் போய் கப்பலடிக்கப் போறாங்க ளாம் என்று, பாத்திட்டுவாற எண்டு போனார். காந்தரூபனும் போகப்போறான் என்று இவர் சொல்லவில்லை. இரவானும் எனக்கு நித்திரை வரமாட்டெனென யிட்டது, சத்தத்தையாவது கேட்பமெனென விட்டுவாசலில் இருந்தன்.

கரும்புலிகளின் வாழ்வில்...

கொஞ்ச நேரத்தில் கடலதிரச் சத்தக்கேட்டது. நான் வாசலிலேயே இருந்தன். சாமல் ஒரு மணியளவில் இவர் ஒரு மாதிரியாக, சேர்ந்து போய் வந்தார்.”

“விட்டுள்ள வந்தவர்-எங்கட காந்தரூபனும் கரும்புலியாப் போனவன்” என்று சொல்லிப்போட்டு அழுதார். நாள் ஏங்கிப்போனான். என்னால் தாங்கிக்கொள்ளலாம இருந்தது... நானும் சேர்ந்து அழுதன்.”

யோகராசா அண்ணரும், மனைவியும் பிற்காலத்தில் முழுது குழந்தைகளைப் பெற்றார்கள் - அவர்கள் தங்களுக்கு நான்கு குழந்தை

கரும்புலி மேஜர் காந்தரூபன்

யோகராசா கோணைஸ்வரன் வல்வெட்டித்துறை.
பிறப்பு: 09-10-1971
வீரச்சாவு: 10-07-1990

கள் என்று சொல்கின்றார்கள். தங்களுடைய முதன்மகன் கோணைஸ்வரன் (காந்தரூபன்) என்கிறார்கள். அவர்களுடைய மூத்தமகன் கரும்புலியாகி கடலிலேகாயியமாகியபின், அவர்களுடைய நான்காவது மகன் பிறந்தான்.

இப்போது கைக்குழந்தையான அவனைத் தூக்கி தோளில் சாய்த்தபடி அந்தத் தாய் சொல்கிறாள்- “காந்தரூபனா நினைச்சுத்தான் இவனை நான் வளக்கிறேன்.”

இந்தத் தாயுடன் கூடவே அவரது தமக்கையாரும் இருந்தார். அதே உணர்வு, சின்ன வயதுமுதல் காந்தரூபன் மீது அன்பு செலுத்திய இந்தப் பெரியம்மாவும் சேர்ந்து, கடந்தகாலத்தை நினைவுகூர்ந்தார்.

ஒரு மென்மையான இதயம்

“மன்னாரில நடக்கிற முதல் கரும்புலித் தாக்குதலை நான்தான் செய்யவேண்டும்.”

தளபதி சுபினிடம் டாம்போ-இந்த வேண்டுகோளை முன்னரே விடுத்திருந்தான்.

அதனை அவருக்கு அடிக்கடி நினைவுபடுத்திக்கொண்டுமிருந்தான்.

சிலாபத்துறை படைத்தளம் மீதான தாக்குதல் திட்டம் தயாரிக்கப்பட்டு போது, அங்கு கரும்புலித் தாக்குதலை நிகழ்த்துவதுடாம்போ எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

தாக்குதலுக்கு சில நாட்களுக்கு முன்னதாக -

அந்தக் காட்டு முகாமின் உயர்ந்த மரமொன்றின் நிழலில் - அதன் அடிவேரில் சாய்ந்திருந்தபடி - நண்பனொருவனுக்கு டாம்போ தன் வீட்டுக்கதையைச் சொன்னான்.

“வீட்டில் நான்தான் மூத்த பிள்ளை. இரண்டு தம்பியாருக்குப் பிறகு கடைசியாகத் தங்கச்சி பிறந்தான். நான் சின்ன வயசாக இருக்கும்போதே அப்பாவக்கு இயலாமல் போய்விட்டது. அம்மாதான் கல்பட்டது - கவி வேலை செய்து - எங்களை வளர்த்தார். நான்கொஞ்சம் வளர்ந்ததும் அம்மாவின் காமகளைப் பகிர்ந்துகொள்ளத் துவங்கினேன். நாங்கள் எல்லா நம் பாசத்தோட பிணைஞ்சுவளர்ந்தம். ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்னம் எனக்குப் பிந்தெண்டு வயதாக இருக்கும்போது - நாட்டு நிலைமை என்னைப் போராட்டத்துக்குள்ள இருமைச்சிது..... அது எல்லோருக்கும் இருக்கிற கடமையும் தானே...”

மன்னாரில நடக்கிற முதலாவது கரும்புலித் தாக்குதலை - நான் செய்ய வேணும் என்ற ஆணை நான் கபன் இருந்தது... அதை நான் சொல்லியிருந்தனான்... இப்ப அந்த நாளும் வந்திருக்குது.....”

கலக்கமில்லாத - மிகத் தெளிவான - கண்களோடு தோழனைப் பார்த்துச் சொன்னான் -

“இப்படி ஒரு நிறைவான சாவு எல்லாருக்கும் வரா துடா.....”

“சின்ன வயதில காந்தரூபன் என்ற பிள்ளையோட சேர்ந்து தான் விளையாடித் திரிவான். படிக்கிறதென்டா அவனுக்குச் சரியான கள்ளம். என்ற மகன் அவனைக்கூட்டிக்கொண்டு வந்து இருந்தி, எழுதக் கற்றுக்கொடுப்பான்.

‘அ’ எழுதி, ‘ஆ’ எழுதி, ‘இ’ எழுதுமபோது, ‘இ’ தென்ன: கணக்கிப்பு போடவேண்டியிருக்கு... எழுதுப் படுகுதில்லை’ என்று சொல்லி கொப்பியைத் தூக்கி ஏறிஞ்சு போட்டு ஓடிவிடுவான்.....”

“அப்படிப்பட்டவன், பிறகு இயக்கத்துக்குப்போய் கொஞ்சக்காலத்தால திரும்பிவரக்கொண்டிருந்தான் அறிவாளியாக இருந்தான். பெரிய அரியல மெதைகளைப்போல எங்களுக்கெல்லாம் விளக்கம் தருவான். அந்நாளுக்கு அவனை இயக்கத்தான் வளர்த்துவிட்டது.”

பெரியம்மா தொடர்ந்து சொன்னார் “கப்பலடிக்கிறதற்குப் போறதுக்கு ரண்டு நாளைக்கு முன்னர் சரியான வெயிலுக்கை விட்டுக்கு வந்தான். ‘தலைவியாகக் கிடக்கு பனடோல் தாங்கோ’ என்றான்.

குடுத்தன்.

அந்த முயற்சியில் காவில காயப்பட்டான்

“வீட்டில், நாங்கள் எல்லோருமே எங்களுடைய ஒரேயொரு தங்கச்சியில் மிகுந்த அன்பு வைச்சிருந்தம். அவளின் சாமத்திய வீட்டை சொந்தக்காரர் எல்லோருக்கும் சொல்லி வீட்டில் - எங்கனின் வசதிக்கேற்ற அளவுக்கு பெரிசாகச் செய்தம்... ஆனாலும்..... சாமத்திய வீடு நடந்துபத்தாம் நாள், தம்பிக்கும் தங்கச்சிக்கும் இடையில் சின்னதாக ஒரு பிரச்சனை - அம்மாதம் பிக்கு அடிச்சப்போட்டா..... தன்னால் தான் அண்ணனுக்கு அடிவிழுந்ததென்று நினைத்து..... எங்களின் ஆசைத் தங்கச்சி நஞ்சு குடிச்ச உயிரைப் போக்கிக்கொண்டான்.....”

ஒருகையால் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு - கீழே குன்றப்படி ஒரு தடிக்குச்சியால் மண்ணைக் கிண்டிக்கொண்டு, டாம்போ சொன்னான் -

“இந்தகிடையில் எங்களின் இன்னைகு தம்பி பயணம் போனவன், கடற்படையால் கைதுசெய்யப்பட்டான். இன்னும் விட்டுக்கு வரவில்லை. இராணுவம் பிடித்துச் செல்கிறது ஆகக் காணாமல் போவதென்பது இங்கு புதினமில்லைத்தானே ...

..... அதுக்குப்பிறகு - தங்கச்சி செய்து ஒரு மாதம் போகமுற்றியே தம்பி இயக்கத்திற்கு வந்திடான். எங்களுக்கு வரீட்டு நிலைமையை தெரிஞ்சுகொண்ட கபன் அண்ணை, தம்பியை விட்டுக்குப் போகச் சொல்லி அனுப்பினபோதும், போகமாட்டான் என்று அடம்பிடித்துக் கொண்டு முகாம் ஒன்றில் நிண்டான் ...

..... பிறகு நான்தான் அவனை மோட்டார் சைக்கிளில் ஏற்றிக் கொண்டு வந்து பயிற்சிமுகாமில் விட்டேன்..... இப்ப அவன் அங்கு ஓடித்திரிகிறான்..... நான் கரும்புலியாகப் போகப்போகிறேன் என்று அவனுக்குச் சொல்லிப் போட்டேன்.....” என்ற முகத்தை ஒரு தடவை பசர்ந்துவிட்டு வேறெங்கோ பார்த்தான்.

“மன்னாரில நடக்கிற முதலாவது கரும்புலித் தாக்குதலை - நான் செய்ய வேணும் என்ற ஆணை நான் கபன் இருந்தது... அதை நான் சொல்லியிருந்தனான்... இப்ப அந்த நாளும் வந்திருக்குது.....”

கலக்கமில்லாத - மிகத் தெளிவான - கண்களோடு தோழனைப் பார்த்துச் சொன்னான் -

“இப்படி ஒரு நிறைவான சாவு எல்லாருக்கும் வரா துடா.....”

வாங்கிக் குடிச்சான்.

“நான் ஒரு முக்கியமான வேலையா வேற ஒரு இடத்துக்குப் போறன் பெரியம்மா” என்றான்.

வருத்தம் என்று சொல்லுறாயோ தம்பி..... தலைவரிட்ட சொல்லிப்போட்டு நிலை..... இன்னைகுதரம் போகலாம்தானே! என்று ஆலோசனை சொன்னேன்.

“இல்லை பெரியம்மா! அந்த வேலைக்குப் போகப்போறன் என்கிற நானாதான் அவரிட்டைக் கேட்டனான்..... கட்டாயம் நான்தான் அந்த வேலைக்குப் போகோணும்.....” என்தான்.

“சரி தம்பி... சுகமாய்போய் சுகமாய் திரும்பி வா” என்று நான் சொல்ல - அவன் திருப்பிச் சொன்னான் -

“சுகமாய் போவன் பெரியம்மா.. அதில பிரச்சினையில்லை..... ஆனா திரும்பி வாறதென்கிறதுதான்..... சரியாய்ப்பம்” என்தான்.

அதற்குமேல் பெரியம்மாவால் பேசமுடியவில்லை. மறுபக்கம் திரும்பி கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டார்.

ஒரு வீரனின் ஆசை

விண்ணிப் பிராந்தியத்தின் மையத்தில் - அதன் இருதயத்தில் - மாங்குளம் சிங்களப் படைமுகாம் இருந்தது. அது அங்கு பல அட்டேழியங்களைச் செய்து வந்தது.

இரண்டாவது ஈழப்போர் தொடங்கிய நாட்களிலிருந்து இம் முகாம் புலிகளால் முற்றாகையிடப்பட்டிருந்தது.

இத்தாக்குதலை தலைமை தாங்கி வழிநடாத்திய தளபதி பால்ராஜ் சொல்லும்போது, "நாங்கள் இம் முகாம் தாக்குதலுக்கான திட்டங்களைத் தீட்டிக்கொண்டிருந்தோம். அப்பொழுது 'மாங்குளம் முகாமம் பற்றி எனக்குத்தான் அதிகம் தெரியுர். எனவே நான்தான் சக்கை வெளி கொண்டு போகவேண்டும்' என, 'போர்க்' சொன்னார்.

வெடிமருந்து வண்டியில் சிரித்த முகத்தோடு போர்க். "மாங்குளம் முகாமம்பற்றி எனக்குத்தான் அதிகம் தெரியும்; அதனால், நான் தான் சக்கை வெளி கொண்டுபோகவேண்டும்".

எமது கட்டுப்பாட்டுப் பிரதேசத்தில் அமைந்துள்ள இப்படைமுகாம் மீது தாக்குவதற்கான திட்டம் தயாரிக்கப்படுகிறது. அப்படைமுகாம்மீது கரும்புவித் தாக்குதல் நடாத்தி அதைக் கைப்பற்றுவது என்று தீர்மானிக்கப்படுகிறது.

அந்தக் குரலில் உறுதி தெரிஞ்சுது.....போர்க் போராட்டத்திற்கு புதியவரல்ல, அவர் மாவட்டப் பொறுப்பாளராக இருந்தவர். பல தாக்குதல்களை முன் நின்று வழி நடத்தியவர்."

தளபதி பால்ராஜ் மேலும் தொடர்கையில்.....

"1990ஆம் ஆண்டு காந்திதிகை மாதம் 23ஆம் நாள்.....

அண்டைக்குத்தான் போர்க் கரும்புவிதாய் போர்வார். புறப்பட முன் கடைசியாக என்னைக் கட்டியணைச்சு 'நான் புறப்படுறேன்..... இதோட மாங்குளம் முகாம் முடிஞ்சுது...' என்று சொல்லிப்போட்டு, வெடிமருந்து வாகனத்தை ஓட்டிச் சென்றார். கொஞ்ச நேரத்தில பெரிய வெடிச்சத்தம் கேட்டுது; முகாம் தகர்ந்தது..... பிறகு சில மணி நேரத்தில் முகாம் கைப்பற்றப்பட்டது" என்றார்.

இந்தத் தாக்குதலுக்குச் சில நாட்களுக்கு முன்பு, போர்க் அண்ணை விடுமுறையில் விட்டுக் குச் சென்றார்.

அவரது கிராமம் சிங்கள எல்லையில் அமைந்துள்ளது. அது வன்னியுள்ள சேமமடு.

சிறு வயதுதொட்டு நடந்து திரிந்த அக் கிராமத்தில் குளம், வயல், காடு என்று ஒவ்வொன்றையும் சுற்றி ரசித்தார். இல்லை... அவற்றிடமிருந்து விடைபெற்றார்.

அந்த நாட்களில் ஒருநாள் பக்கத்துவிட்டுச் சிறுவர்கள் மரத்தடியில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவ்விடத்திற்குச் சென்று ஓர் அமர்ந்தவாறு போர்க் அண்ணை கேட்டார்-

"தம்பியை வளமா வீரர் நான் வருதல்லோ?, தற்செயலா நான் செத்துப் போனா அண்டைக்கு என்ன செய்வீய்?"

"நீங்கள் ஏன் சாகப்போறீய்" எனக் கேவியாகப் பதில் கூறினார் பிள்ளைகள்.

போர்க் அண்ணையும் - சிரித்த போடி, "தப்பித்தவறி நான் செத்துப் போனா என்ற நினைவா ஆளுக்

கொரு மரம் நட்டு வளவுங்கோ என்ன.....?"

அவர்கள் சிரித்தனர். போர்க் அண்ணையும் சேர்ந்து சிரித்தார்.

விட்டிலிருந்து புறப்படும் இறுதி நாள் வந்தது. மதியம் உணவருந்தி விட்டு விநாந்தையில் பாயைப் போட்டுப் படுத்தார். சற்றுத்தள்ளி போர்க் அண்ணையின் அம்மாவும் படுப்பதற்காக, தரையில் பாயைப் போட்டார்.

"அம்மா இதில வந்து, எனக்குப் பக்கத்தில் பாயைப் போடணை." போர்க்கண்ணை கேட்டார் அம்மாவும் [வந்து அவரின் தலையை வருடியவாறு இருந்தார்.

அன்று பின்னரே அப்பா, அண்ணன்மார், தம்பிமார், அன்புத் தங்கை..... என்று எல்லோரிடமும் விடைபெறுகிறார்.

கடைசியாக தாயாரிடம் வந்து, "அம்மா எனக்கு உங்கட கையால ஒரு பொட்டு வைச்சுவிடுங்கோவன், ஆசையாயிருக்கு" என சாதாரணமாகக் கேட்டார். ஏதுமறியாத தாயுள்ளம் பிள்ளையின் விருப்பப் படி பொட்டிட்டு மகிழ்ந்தது. இவ் விதம் சிறுபிள்ளைபோல் அவர் நடப்பது வழக்கம் என தாயாரும் கூறினார்.

சிரித்தபடியே விடை பெற்றவர், விட்டுப் படலையில் நின்று ஒரு கணம் திரும்பிப்பார்த்தார்..... பின் போய்விட்டார்.

சிறிது நேரத்தின் பின் ...

"தம்பி சாரத்யைம் ரீசேட்டையும் விட்டுப்போட்டாணை" என்று போர்க் அண்ணையின் சகோதரன் அவசரமாகக் குரல் கொடுத்தார்.

"பழசாக்கும், அதான் விட்டுப் போட்டான் போலக் கிடக்கு" என்றார் அம்மா.

இன்று, போர்க் அண்ணையின் அம்மா சொல்கின்றார், "தம்பி அவன் அண்டைக்கு வித்தியாசமா நடந்ததை என்னால் புரிஞ்சு கொள்ள முடியவில்லை. ஆனால் கரும்புவிதாய் செத்தபிறகுதான், அவன் பக்கத்தில் படுக்கச்சொன்னது..... பொட்டு வைக்கச்சொன்னது..... ஏனென்றுவிளங்குது."

போர்க் அண்ணனின் அம்மாவின் நா தழுதழுத்தது.....

கரும்புலிகளின் வாழ்வில்...

10=07=1990

"அண்டைக்கு ஊரெல்லாம் ஒரே பரப்பாய் இருந்தது. அண்ணைமார் கடற்கரைக்கு வராதும் போறதுமாய் இருந்தினம்.

'இன்னடைக்குப் பெடியள் கரும்புலியாய் போய் நேவிக்க கப்பலை அடிக்கப்போறாங்களாம்' என்று, சனங்கள் பரவலாய்க் கதைக்கினம்.

'அப்படியென்கா நாளைக்குக் காலமை நேவி அடிப்பான்' என்று கொஞ்சச்சனம் ஊரைவிட்டுக் கிளம்பிவிட்டினம். நல்லய் இருண்டதுக்குப் பிறகு ஊர்ச்சனங்கள் கொஞ்சம், கப்பல் அடிக்கிறதைப் பார்ப்பதற்கென்று கடற்கரைக்குப் போனார்கள். நாங்களும்தான் போனம் - கடலை இருந்து கூப்பிட்டு தூரம்தான் எங்கட வீடு."

முகபாவத்தில் கவலையும் மகிழ்வும் மாறி மாறி வெளிப்பட, அந்த அக்கா சொல்லிக்கொண்டிருந்தா.

"அம்மாவும் அப்பாவும் கரைக்கு வரேல்லை, அவை விட்டு வாசலி வேயி நின்றுகொண்டினம். கரையில நாங்கள் போய் பார்த்துக் கொண்டு நிண்டம். படகுகள் வெளிக்கிட்டுப் போச்சுது. நாங்கள் கொஞ்சம் தூரத்தில நிண்டனார்கள் - இருட்டுவேறு ஆட்களை அடையாளம் தெரியேலை. படகுகள் வெளிக்கிட்டன. கொஞ்ச நேரத்தில் இருட்டுக்கை மறைஞ்சு போச்சுது. இருட்டைப் போலவே மௌனமும் நிலவியது.

நாங்கள் இருட்டுக்கால கடலைப் பார்த்துக்கொண்டு நிண்டம்.

திடீரென பெரிய வெளிக்காமாய் நெருப்புச் சுவலை கடலுக்காரிய, நிலம் நடுங்கிறமாதிரி ஒரு வெடிச் சத்தம் கடலுக்கயிருந்து வந்தது. எங்களை அறியாமலேயே கண்ணாலை கண்ணீர் வந்திட்டுது. மெதுவான குரலில் அம்மா..... அப்போ... என்ற சத்தங்கள் எல்லாம் வாய் விருந்தும் உதிர்ந்தன. 'ஆரார் பொடியன் போச்சுதுகோ' என்று நாங்கள் சொல்லிக் கவலைப்பட்டோம்."

ஒருகணம் நிறுத்தி - அக்கா தொடர்ந்து சொன்னார்.

ஒரு மாலைப் பொழுது

"அடுத்தநாள் நேவி அடிப்பா அண்ணாசனம் எல்லாம் வெளிக்கிட்ட தாலநாங்களும்கொஞ்சம் தூரத்தில் இருக்கிற - சொந்தக்காரற்ற விட்டுக் குப் போட்டு, ரெண்டுநாள் நிலைமையைப் பார்த்திட்டுத் திரும்புவம் என்று இரவிரவாய் போனம். போற வழியில் 'காம்ப' ஒண்டுக்கு முன்னால், எங்கட தம்பி ஓடித்திரி கிற மோட்டார் சைக்கிள் நிண்டது.

அம்மா சொன்னா, 'உங்க தம்பி நிற்பான் போல கிடக்கு..... ஒருக்கா கேட்டுப்பார்' என்று.....

தொடர்ந்து அம்மா கதைக்கத் தொடங்கினார்.....

"நாங்கள் கூப்பிடக் கூப்பிட ஆள்மாறி ஆள்மாறி வந்து எட்டிப் பார்த்திட்டுப் போகினமே தவிர, வெவியாவ ஒருத்தரும் வரேல்லை.

'வினோத்தினர் அம்மாவா..... வினோத்தினர் அம்மாவா.....' என்று மாறிமாறிச் சொல்லிக் கேக்குது... இருட்டுக்கை ஒண்டும் தெரியவில்லை. ஏன் உங்கள் ஒவிய நாங்கள் எண்டு எனக்குள்ள நினைச்சு. கொஞ்ச நேரத்துக்குப் பிறகு, ஒருத்தர் பதுங்கிப் பதுங்கி வெளியாவவந்தார்.....

"வினோத் நிற்கிறானே தம்பி.....?"

"இல்லை..... யம்மா..... நீங்கள் எங்க நிற்பியள் என்று சொல்லுங்கோ... நாங்கள் அவரை வரச் சொல்லிவிடுறோம்...."

"அந்தா அவ்வரை மோட்டர் சைக்கிள் நிக்ந்து..... பொய் சொல்லாதேங்கோடா, எங்க போட்டான்?"

"அது சரியாச் சொல்லோ தம்மா..... நீங்கள் நிற்கிற இடத்தைச் சொல்லிப்போட்டுப் போன்கோ, காலமை அனுப்பி விடுறோம்....."

'என்னடா இவன், கேட்கிற துக்கெல்லாம் ஒரு மாதிரியா மறுமொழி சொல்லுறான்.....? என்ன கேட்டாலும் நாங்கள் நிக்கிற வீடு எது - எண்டு கேட்கிறான்?' என்று எனக்குள்ள நினைச்சுக்கொண்டு, நாங்கள் போற விட்டுப் பாலையைச் சொல்லிப்போட்டுப் போனம்."

சற்று நிறுத்தி பெருமூச்சு என்னை எறிந்துவிட்டு அம்மா ஆறுதலாகத் தொடர்ந்தார்.

"அடுத்த நாள்தான் மோனை தெரிஞ்சிது, எங்கட பொடியும் போட்டானெண்டு. 'நிக்கிற வீடு எதெண்டு அந்தப் பொடியன் திரும்ப பத்திரும்ப கேட்டுது ஏன் என்று, அப்பதான் விளங்கிச்சு."

வினோத்தின் அப்பாசொன்னார் - 'குணஞ்சத்தம் கடலுக்கை பெரிசாக் கேக்கேக்க, வீட்டு வாசலி நாள் குந்தியிருந்தனான்..... ஆரார் பெத்த பிள்ளையானோ என்று எனக்குள்ள நினைச்சன் ஆனா அடுத்த நாள்தான் தம்பி தெரிஞ்சுது, அதில் நான் பெத்த குஞ்சுவம் ஒன் டெண்டு'."

எது?

தூரத்து வானிலே ஏதோ சில தெரிந்தன. அவை மனித உருவங்கள் அல்ல, மலர்களும் அல்ல.

“இவை எனக்கு” என்றது முகில் நீர்.

“இல்லை, எனக்கு” என விரைந்தது காற்று.

“அவை எனக்கே” என நிலைத்து நின்றது வெளி! முன்னர் நிகழாத புதுமை இவை!

முன்பு?

இதை எண்ணியபோது நெஞ்சம் இடிந்து, ஓர் அசிங்க அதல பாதாளத்தில் வீழ்ந்தது! அங்கு எதற்கும் சிறகு கிடையாது, காற்றுக்குக் கூட! உடற் கனதி, ஆசையின் நனைவு, அச்சம், நாம் உண்டு உறங்கி வாழ்ந்தால் போதும் என்ற ஊர்வனவின் நோக்கு!

இதுவும் தமிழர்களது முன்னைய நிலையா? இதே மண்

னில் வாழ்ந்த தமிழர்களின் வாழ்வா? அங்கு-

“இரு” - என அந்நியர் கூற இவர்கள் இருக்கின்றனர்.

“எழும்பு” - அவ் விதமே எழும்புகின்றனர்! -

இவ்விதம் முதலில் இருந்து எழும்பியவன் இவர்களின் தலைவராம்!

ஏதோ பட்டிட காட்சி கலைந்தது. காலத்தின் சுழல் ஒலி கேட்டது. அதே தமிழ்மண் தான், ஆனால் காட்சியில் மாற்றம்! வேதனையின் கூடிய வலிப்பு.

தமிழர்கள் இப்போ தூங்கவில்லை, விழித்தபடி ஓடுங்கிக்கிடக்கின்றனர். அந்நியர் ஆள் மாறி மாறி எசமானர் ஆகின்றனர். தமிழினத்தின் சிலர்தம்மை மிதிபடி ஆக்குகின்றனர்...? சி!

- மீண்டும் ஒரு பொல்லாத கனவின் வேதனை உணர்வு விரைவுக் காட்சிகளாய்த் தலை அசைக்கின்றன.

எம் அடக்கமும் பயமும் எதிரிகளுக்கு உரமாகி, உற்சாகத் துணிவாகிவிட்டதாம்! அவை கும்மாளம் கொட்டுகின்றன! கைது செய்தல், காணா

ம் போக்கல்! கொலை! கற்பழிப்பு! எம் நாடும் நிலமும் பறிபோகின்றனவா...? இல்லை! இல்லை!

என்னை அறியாது படுக்கையில் எழுந்தேன். மீண்டும் பாழும் உறக்கம்... கனவுகள்! கனவுகள்! அங்கு-

பொந்துக்குள் ஒளிந்து பிடிபட்ட உடுப்பு. ஓடி ஓடி அடிபட்டு விழுந்த முயல்!

நாயொன்று பூனையைப் பிங்கக் ஓடிவரும் காட்சி. ஆனால் பூனை? அது திடீரெனத் திரும்புகிறது.

உடல் தயார் ஆகிறது.

அதன் முன்கால் இப்போ கூரிய ஆயுதம்! அந்த நகக்கீறல் பட்ட நாயின் முகத்தில் இரத்தம் சுரக்கிறது. தனது கண் தப்பியது போதும் என அது மறைகிறது!

“போதுமா?” இது பூனையின் உறுமல்!

மீண்டும் பலத்த உறுமல். ஆனால் பூனையின் உறுமல் அல்ல, இப்போது புலிகளின் உறுமல்! விடிவை மனதிற்பதித்து எழுந்த இளம் சந்ததி!

அதற்குரிய தலைமை.

தொடர்ந்த உறுதி, துணிவு, ஆற்றல், எத்தனையெத்தனையோ வகைத் தியாகங்கள்!

பகைவனின் கும்மாள ஒலி குறைவது கேட்டது.

கொடுமை அனைத்தையும் செய்வித்த பெரும் புதங்கள் சிதறி மடிவது தெரிந்தது.

இந்த விடிவுக்கு உரித்தானோர்...?

இனிடும் தூங்கமுடியவில்லை; எழுந்து பார்த்தேன். வானம் தெளிவாகத் தெரிந்தது. அங்கு சில ஒளிகள் துக்களாய் மேலும் தெளிவாகத் தெரிந்தன.

“இவை எனக்கு” என்றது காற்று.

“இல்லை, எனக்கு” என்றது வானம்.

“இல்லை, எனக்கே” என்றது அழியாத வெளி.

என்ன அது என்ற ஆவலாய் என் உள்ளம் துடித்தது. என்ன அது...?

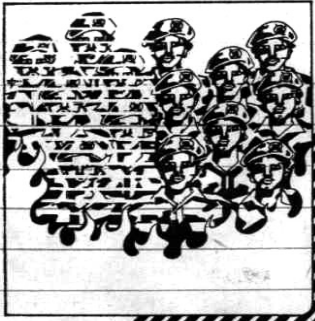
பதில் இடிபோல எழுந்தது -

“முகத்தெரியாத தற்கொடை...!”

- தற்கொடை...! - நாக. பத்மநாதன்.

காலப்பதிவான ஒரு கானப்பதிவு

கருப்புலிகள்

ஒவ்வொரு விடுதலைப்புலிகள்கலைவன்பாடங்கமம்

மனிதனின் உணர்வுகளைத் தூண்டக் கூடிய பக்குவம் இசைக்குண்டு. இந்த இசைப்பாடல்கள் நாம் வாழும் காலத்து நிகழ்வுகள், நமது சிந்தனைகள், இந்தக் காலத்து வீரரீகு சிறப்புகள் அனைத்தையும் கொண்டிருப்பதால், அனைவரது இதயத்துள்ளும் ஊடுருவி வாழ்கின்றன.

எதிரியின் தோளிலிருந்துகொண்டே ‘இந்தமண் எங்களின் சொந்தமண்’ என்று பாடினான் ஐந்து வயதுக் சிறுவன் ஒருவன்.

கிணற்றுக்குள் தவறிவிழுந்து மூச்சிரைத்தபடி மருத்துவமனைக்குக் கொண்டு சென்றபோது, ‘எதிரிகளின் பாசறையைத் தேடிப்போகின்றேன்’ என்று பாடியபடியே இறந்துபோனான், இன்னொரு சிறுவன்.

கிளாலிக்கடலில் வாழ்க்கைப்படக்கோட்டுப் படகோட்டிகளும் வீரகு சுமந்து திரியும் சைக்கிளோட்டிகளும், இந்த வீரரீகு தாயக எழுச்சிப்பாடல்களையே தங்களை யும் அறியாமல் இசைக்கின்றனர்.

தேசம் மீதான பற்றுணர்வை, எதிரிக்கெதிரான போர்க்குணத்தை இந்தப் பாடல்களும் ஊட்டிவிட்டுள்ளன. போர் ஏற்படுத்திவரும் தாக்கங்கள் அனைத்தையும் எதிர்கொண்டபடி எழுச்சிகொள்ள வைக்கும் கலைவடிவமாக, இந்தப்பாடல்கள் இன்று எங்கள் தேசத்தில் ஒலிக்கின்றன.

ஒருகாலத்தில் சாதாரண சினிமாப் பாடல்களையே உச்சரித்துக்கொண்டிருந்த உதடுகள், இன்று எங்கள் தாயகத்து வீடுதலைப் பாடல்களை உரத்துப் பாடும் அளவுக்கு எமது எழுச்சிப்பாடல்கள் ஒங்கி உள்ளன.

ஒலிப்பதிவு நாடா இலக்கியம் என்று கூறக்கூடிய அளவுக்கு, எமது வீடுதலைப் போராட்டத்தில் இந்த இசைநாடாக்களின் பங்கு அளப்பரியதாக உள்ளது.

இசை, பாடலின்பொருள், ஒலிப்பதிவு நுணுக்கம், பாடல்களின் திறமை, இசைக்கலைஞர்களின் கூட்டு உழைப்பு ஆகியன ஒருங்கிணையு ம்பொழுது, பாடல்கள் சிறப்படைகின்றன - இலகுவாக மக்களின் மனங்களில் இடம் பெறுகின்றன.

கரும்புலி கப்டன் ஜெயந்தன் (சம்புக்குட்டி பத்மநாதன்) சோதிபுரம், மட்டக்களப்பு. வீரச்சாவு: 04-05-1991

கரும்புலி லெப. கேணல் போர்க் (மாப்பாணப்பிள்ளை அரசரத்தினம்) ஆறுமுகத்தான் புதுக்குளம், வவுனியா. பிறப்பு: வீரச்சாவு: 11-11-1959 23-11-1990

கரும்புலி கப்டன் வினோத் (வேலுப்பிள்ளை திலகராஜா) வல்வெட்டித்துறை, யாழ்ப்பாணம். பிறப்பு: வீரச்சாவு: 19-08-1970 10-07-1990

‘கரும்புலிகள்’ ஒலிப்பதிவு நாடாவில் மேற்கூறிய அனைத்து வீரயங்களும் ஒருங்கிணைந்திருப்பதால், அந்த ஒலிப்பதிவு நாடா சிறப்பானதொன்றாகி விட்டது. இந்த இசைநாடா மக்கள் அனைவரது இதயங்களிலும் இடம்பெற்று ஒலிக்கப்போகின்றது என்பது உறுதி.

தளராத உறுதி

வெடிமருந்து நிறப்பிய படகுடன் கரும்புலிகள் கப்டன் ஜெயந்தன், கப்டன் சிதம்பரம்.

04-05-91 அன்று நடந்த கரும்புலித் தாக்குதலைப்பற்றி கதைத்த பொழுது கடற்புலிகளின் சிறப்புத் தளபதி குசை சொன்னார். இறுதி நேரத்தில், கடலில், சிதம்பரமும் - ஜெயந்தனும் காட்டிய உறுதியை என்னால் மறக்கமுடியாது. இப்போதும் அது என் நினைவில் பசுமையாகவே இருக்கின்றது. அது ஒரு முன்னிரவு நேரம்.

எமது கரும்புலித் தாக்குதலின் இலக்காகிய 'அப்தா' என்ற பெயருடைய கட்டளைக் கப்பல் கரையிலிருந்து சுமார் எட்டுமைல் தொலைவில் நின்றது.

இக்கப்பலைத்தேடி திசையறிகரவியின் உதவியுடன் கரும்புலிகளின் வெடிமருந்து ஏற்றிய படகு புறப்பட்டது சிறிது நேரத்தில் வோக்கிமுலம் தொடர்பு கொண்டு கதைத்தார்கள்.

"நாங்கள் கதைக்கிறது விளங்குகிறதா?" எனக் கேட்டோம்.

"நீங்கள் கதைப்பது தெளிவாகக் கேட்கிறது" என எந்தவித சவலப்புமில்லாமல் உறுதியுடன் அறிவித்தார்கள்.

மேலும் சில நிமிடங்கள் சென்றன. சிதம்பரமும் - ஜெயந்தனும் சென்ற வெடிமருந்துப் படகு சுமார் 4 மைல் கடந்திருக்கும்.

அப்போது -
"எங்களுடைய இலக்கைக் கண்டுவிட்டோம்"
"எங்களுடைய இலக்கைக் கண்டுவிட்டோம்....." என உற்சாகம் பொங்க படகிலிருந்து அறிவித்தனர்.

குரலில் பதட்டமோ அல்லது தயக்கமோ தென்பட வேயில்லை - கரையிலின்ற தோழர்களின் நெஞ்சுதான் பதைபதைத்துக்கொண்டிருந்தது.

மேலும் சில நிமிடங்கள் சென்றிருக்கும்.
"நிடமிட்டபடி நாங்கள் செய்யப்போகிறோம்"
"ஏற்கனவே நிடமிட்டபடி நாங்கள் செய்யப்போகிறோம், என்ற குரல் கடல் இரைச்சலையும் கிழித்துக்கொண்டு எங்களுக்குத் தெளிவாகக் கேட்டது.

கரையில் நின்ற போராளிகள் அனைவரும் கண்வெட்டாது கடலையேபார்த்துக்கொண்டு, வோக்கிக்கு காலைக் கொடுத்துக்கொண்டு நின்றார்கள்.

அப்போது சிதம்பரமும், ஜெயந்தனும் சேர்ந்து வோக்கி ஊடாக

"புலிகளின் தாக்கம் தமிழீழத் தாயகம்" என உரத்துக் கத்தினர்.

அதைத்தொடர்ந்து கடலுக்குள் பெரு வெளிச்சம், சில வினாடிகளில் பெரும் வெடி ஒசையும் கரையை உலுக்கியது.

அடுத்த நாள் பகல் ஒருபக்கம் சாய்ந்தபடி, சேதமடைந்த நிலையில், இருந்த 'அப்தா' கப்பலை கட்டியிழுத்துச் செல்வ கடற்படையினர் முயன்று கொண்டிருந்தனர். சில 'டோரா' விசைப்பட்டுகள் கடலில் எதையோ தேடி ஓடிக்கொண்டிருந்தன.

பல வருடங்களாக எமது போராளிகள் பலரின் உயிர்களை விழுக்கக் காரணமாக இருந்த ஒரு கடலரக்கனைக் கொன்று சிதம்பரமும் ஜெயந்தனும் வீரசாதனை புரிந்துவிட்டார்கள்.

கரும்புலிகளின் வாழ்வில்...

நாட்டுக்காக...

இவன் பிறந்து வளர்ந்தது மன்னார் மாவட்டத்தின் நறுவிவிக் குளம் என்னும் கிராமத்தில், இவனது பெற்றோர் இன்று ஏதிலிகளும் இருப்பது, இதற்கு அப்பாலுள்ள பண்டிவிரிச்சான் கிராமத்தில். ஆனால் இவன் எங்கே?

இவர்களுக்கே தெரியும், இவன் கரும்புலியாகி வீரம் விளைந்த வடகடலின் நீரிலும், காற்றிலும் இன்று கலந்து வாழுகிறான் என்பது. எனவேதான் இவனது தாய் தன் துயரைத் துடைக்க பேரக் குழந்தைக்கு (முத்த மகனின் மகனுக்கு) 'கொலின்ஸ்' என்று பெயரிட்டு அழைக்கிறார். அந்த அழியாத பெயர் இவர்களுக்கு ஓர் ஆறுதலையும், துணிவின் உறுதிப்பாட்டையும் தந்து நிற்பதை அந்த வீட்டாருடன் உரையாடக் கிடைத்தபோது உணர்முடிந்தது.

அந்தச் சூழலில் அவனது வயோ திபத் தந்தை கூறினார்.

"இவன் தம்பி, வலு கெட்டிக் காரன். நல்லப் படிப்பான். அவன் படிக்கக்கொண்டிருக்கேக்கே எங்க ஊரிலையும் சிங்கள ஆயிக்காரங்க சந்தி வளளச்சு களபேரை மிடிச்சுக் கொண்டு போனார்கள். அதனால் நாங்கள் பல இடங்களுக்கு இடம் பெயர்ந்தம், இது இவனுக்கு சரியான கவலை. அவன் தம்பி, 'ஆமிலீன்ரை கையில் பிடிப்பட்டுச் சாவதைவிட ஒரு ஆயிக்காரனைத் தானும் சுட்டுட்டுச் சாகலாம்' என்று சொல்லுவான்."

"இவன் வெளிநாடு செல்ல விரும்ப இல்லை சொன்ன படி இயக்கத்தில்தான் சேர்ந்தான்"-இது அங்கிருந்த தாயாரின் வார்த்தை. இதைத் தொடர்ந்து மீண்டும் அந்தத் தந்தையார் கூறத்தொடங்கினார்.

"தம்பி இவன் வீலு முடிஞ்சு போறதுக்கு முதல் நாள் தாயைப் பார்த்து 'அம்மா, நாள் இயக்க வேலையா ஒரு இடத்துக்குப் போக இருக்கிறீன்' இது முக்கியமான வேலை. இந்த வேலையின் உழைப்பு வீட்டுக்கு வராது- அது நாட்டுக்கு மட்டும்தான்' என்று சொன்னான் - நாங்கள் அதை அப்ப பெயரிட சா எடுக்கேல்லை."

ஆனால் கொலின்ஸ் அம்முறை ஊருக்கு வந்தபோது அவனுக்கு தனது மரணம் அதன் திகதி கூடத் தெரிந்திருந்தது. வந்தவன் தான் படித்த பாடசாலை பழகிய இடங்கள் எங்கும் சென்றான். கூடித்திரிந்த நண்பர்களுடன் பாசத்தோடு கதைத்தான்.

கரும்புலி கப்டன் கொலின்ஸ்

(பர்ணாந்து சில்வெஸ்டர்)
(நறுவிலிக்குளம், மன்னார்.)
பிறப்பு: வீரச்சாவு:
05-12-1969 10-07-1990

இவனோடு படித்து கூடித்திரிந்த நண்பன் இவனைப்பற்றிச் சொல்லும் போது - "அண்ணனே. நாங்கள் ஒரு நாள் பொழுது படுகிற 'நீரம் சந்தி மதவடியில் கதைச்சுக்கொண்டு

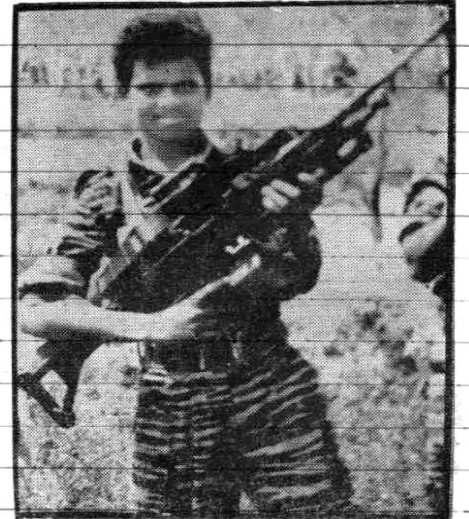
நின்றனாங்கள். அப்ப கொலின்ஸ் எங்களைக் கண்டிட்டு வந்து 'மதவடியில் இருந்து எங்கனோ கதைச் சுக்கொண்டிருந்தான். 'சாக ஒரு காலும் பயப்பக் கூடாது' என்ற கொலின்ஸின் வார்த்தை இப்பத்தான் எனக்குத் தெரிந்தது" என்றார்.

இந்த 21 வயது இளைஞன் - கரும்புலி கொலின்ஸ்தன் சாவினால் இனத்திற்குச் சாதித்தது என்ன என்பதை சரியாக உணர வேண்டிய அவன் தன்னைத்தானே தற்கொடையாக்கிய 10.07.1990 க்கு சற்று முன்னைய நாட்களை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

அங்கு - வடமராட்சியைச் சார்ந்த பகுதியில் தன்கரிய பார்வையைச் செலுத்திய படி, எதிரியின் பாரிய கப்பல் ஒன்று நிலைகொண்டு நிற்கிறது. அதன் ஆதிக்கக் கண்ணோட்டம் எங்கும் செல்லும். அது கடற்படைப் படகுகளுக்கு வேவு பார்ப்பதும், தகவல் கொடுக்கும். 'எமது படகுகள், படகோட்டிகள், ஊர்மனைகளை அழிக்கவும் அடக்கவும் அது உதவிகள் செய்யும். இதை அகற்ற வேண்டியிருந்தது. இந்த உறுதிப்பாட்டுடன் மீண்டும் வடபகுதிக்கு கடற்கரைக்கு வருவோம்.

அங்கு -
"பொடியின் கரும்புலியா கப்பலை அடிக்கப்போறாங்களாம்" என கதை பரவுகிறது.

கரையில் வரிப்புலிச் சீருடைகளுக்கு நடுவில் கரியநிற சீருடைதரித்த மூவர். அச்சீருடையுடன்

இந்த உழைப்பு வீட்டுக்கு வராது. அது நாட்டுக்கு மட்டும்தான்.

நின்றவர்களில் கொலின்ஸ் ஒருவன். கடலலை இந்த மூன்று கரும்புலிகளின் பாதங்களைத் தொடர்ச்சுச் செல்கின்றன.

அக்கரிய இருவில் கையசைத்து கூடியிருந்த தவர்களிடமிருந்து விடை பெறுவது தெரிக்கிறது.

படகு புறப்பட்டு பின் மறைகிறது. கண்கள் கடலை ஊடுருவுகின்றன.

சிறிது நேரத்தில் கடலில் பெரிய ஒளிப் பிளம்பு, அதோடு அதிரும்வெடி ஒலி.

அந்த உப்புக் காற்று அவர்களை அணைத்துக்கொண்டது.

‘நான் போறன் அண்ணை’

கடைசி முத்தம்

சிதம்பரம்.

நிறையப்படிக்கவேண்டும் என்று அவன் சின்ன வளாக இருக்கும் போது ஆசைப்படுவான். ஆனால், குடும்பத்தின் கஷ்டநிலை அவனது கனவுகளைச் சிதைத்தது. நான்காம் வகுப்புக்குப் பிறகு அவன் புத்தகங்களைத் தூக்கியதில்லை. அவர்கள் குடியிருந்த வீட்டில்தான் ஏழ்மையும் குடியிருந்தது.

வீட்டில் அம்மாவும் அக்காமாரும் செய்கின்ற எள்ளுப்பாசுவையும், பலகாரங்களையும் தோளில் வைத்துக்கொண்டு அவன் தெருவில் இறங்குவான். திரும்பி வந்தபிறகுதான் அவர்களின் வீட்டில் அடுப்பொரியும்.

வளர்ந்தபின் ‘ரோளரிஸ்’ கடலில் சீன்சிகுக்கச் செல்வான் - மீன் கிடைக்காதுபோனால், வாட்டத் தோடு திரும்பிவருவான்.

ஆரம்ப நாட்களில்:

பலாலியில் சிங்கள மூப்படைகளின் கூட்டுத் தளத்திற்கு எதிரில், ஒரு பிறண் எம். எம். ஜி உடன் காவலிருந்த சிதம்பரத்தின் பணி,

பிற்காலத்தில் ஒரு கடற்புலி வீரனாக தமிழீழ அலைகளின் மீது தொடர்ந்தது.

இப்போது-

சிங்களப்படைமீன் சீரங்கிக் குண்டினால் அரைவாசி இழந்து நொருங்கிய- அவர்களுக்குச் சொந்தமில்லாத-வீட்டுடனற்றிள் ஒருபக்க மூலை யில்-

கொடிய நோய் ஒன்றினால் பாதிக்கப்பட்டு இருகால்களும் இயலாத நிலையில், கட்புலில் இருந்துகொண்டு - சிதம்பரத்தின் ஏழைத்தாய் தன் வீரமைத்தனை நினைவுகூடுகின்றாள்.....

வடமராட்சியை சிங்களப்படைகள் ஆக்கிரமித்தநேரம் அது.

அவர்கள் உருவாக்கிய அச்சம் தருகின்ற அமைதி, அங்கு இரவு நேரங்களில் ஆட்சிசெய்யும்.

அப்படியான ஒரு இரவு. சில நண்பர்களுடன் மில்லர் வீட்டுக்கு வந்தான்.

அம்மா பால்காய்ச்சிக் கொடுத்தாள். எல்லோரும் குடித்தார்கள்.

‘அம்மா.....நான் இவ்வாத நேரங்களிலையும் பொடியள் வருவாங்கள்..... அவங்களுக்கு சாப்பாடு குடுங்கோ.....’, மில்லர் சொன்னான்.

அம்மா அதை எப்போதும் போல சாதாரணமாகவே எடுத்துக்கொண்டான்.

கரும்புலி கப்டன் சிதம்பரம் (பெரியதம்பி, சந்திரன்)

வல்லெட்டித்தறை, யாழ்ப்பாணம்.

பிறப்பு: 20-12-1972
வீரச்சாவு: 04-05-1991

முற்றத்தில் சிறக்கும் வேப்ப மாத்தில் ஏறி புகையிட்டுக்கொண்டு வந்து கொடுத்தது-

‘இதிலை ஏதாவது செய்யணை..... சாப்பிடுவம்’ என்று சொல்வான்.

சிதம்பரம் ஏற்கெனவே கல்கலப்பானவன். துன்பம் வாட்டுகிறபோது, அவனது முகத்தில் அதைக் கண்டு கொள்ளமுடியாது. எல்லோரையும் சிரிக்க வைத்து தானும் சிரிப்பான்.

சந்திரனாக இருந்தவன் தான் - 1989இன் இறுதிக்காலத்தில் சிதம்பரமானான்.

கரும்புலிகளின் வாழ்வில்... >>>>

‘அவனொரு இருட்டுக்குப் பயந்த பெடியன் மோனை..... சின்னவயதில் அவன் மீன்பிடிக்கப் போகக்கூட, நான்தான் அவனை படகுவரை கட்டிச்சென்றே போய்விடவேணும்... அப்பதான் மோவான்... அவனுக்கு அவ்வளவு பயம்.....’

‘...அந்தமாதிரி பயந்துகொண்டு இருந்தவன் தான் தம்பி இயக்கத்துக்குப் போய் போராடி, அதே காலில்..... இப்ப இவ்வளவு வீரனாய்...’

அந்தத் தாய் கண்ணீரோடு பெருமைப்படுகிறாள்.

தளபதி குறை அவர்கள், தனது கண்களுக்குள் நியூலாடும் அந்த இறுதி நாட்களைப்பற்றிச் சொல்கிறார்.

‘நடுக்கடலில் நின்றுகொண்டு எங்களுக்கு சவாலாக இருந்த, சிங்களக் கடற்படையின் ‘அசித்தா’ என்ற கட்டளைக் கப்பலின்மீது தரக்குதல் நடத்தத் திட்டமிட்டோம்.

அதற்காக இரண்டு கரும்புலிகள் தயார் செய்யப்பட்டனர். அதில் ஒன்று விஜயந்தன். மற்றது இன்னொரு பேராளர்.

கடைசி நேரத்தில், அந்தப் போராளியை தவிர்க்கமுடியாத ஒரு காரணத்தினால் கிண்ப்ப முடியாமல் போய்விட்டது.

என்ன செய்யலாமென நாங்கள் யோசித்துக் கொண்டிருந்த போது, அருகில் நின்று நிலைமையைப் புரிந்துகொண்ட சிதம்பரம் தானே முன்வந்து, ‘நான் போறன் அண்ணை’ என்று சொன்னான்.

சிதம்பரம் ஏற்கெனவே தன்னை கரும்புலிகள் அணியில் இணைத்திருந்தான்.

ஆனாலும் திடீரென ஒரு தேவை ஏற்பட்ட போது தானே விரும்பி முன்வந்து கரும்புலித் தாக்குதலில் இறங்கியதை, என்னஎல் மறக்கமுடியாது.

கேட்கக்கூடாததுதான் என்பது தெரிந்திருந்தும், மனதுக்குள் இருந்த ஆதங்கத்தை பெரியம்மா அவனிடம் கேட்டுவிட்டார்.

‘உன்னோட இருந்த பொடியள் சிலதுகள்இயக்கத்தை விட்டிட்டுப்போட்டுதுகள் தானேடா ... அதைப்பால நீயும் வந்து..... எங்காவது போய் உழைச்சு அம்மா அப்பாவை பாக்கலாம்தானே மோனை?’

தலையை ஒருமுறமாகத் திருப்பியபடி பெரியம்மாவைப் பார்த்துச் சொன்னான், ‘என்னோட இருந்த பொடியள் கனபேர் செத்துப் போனவர்கள் பெரியம்மா, நீங்கள் விட்டுட்டுப் போனவர்களை உதாரணமாகக் கதைக்கிறியள். என்ற மனதில் செத்தவங்கள் ஞாபகம்தான் நிரம்பி வழியுது - அவங்களை என்னால் மறக்கேலாது..... எல்லாரும் விட்டுட்டுப் போனா நாட்டுக்காகப் போராடுவது ஆர்..... நாட்டுக்காகச் செய்ய வேண்டிய எங்கட கடமைகளை நாங்கள் செய்யவேணும்தானே பெரியம்மா....’ அவனது விழிகள் அகல விரிந்து அர்த்தத்தோடு அவர்களைப் பார்த்தன.

அந்த வார்த்தைகளின் பின்னாலுள்ள உறுதியின் கனப்பொருளை அப்போது அவர்கள் அறியவில்லை.

போவதற்காக எழுந்தவன், அம்மாவைப் பார்த்தான்..... திரும்பவும் பார்த்தான்..... என்னுடில்லாதவாறு அம்மாவைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொஞ்சினான். அம்மாவைக்கு எதுவும் விளங்கவில்லை; விளங்கவும்கூடாதுதானே.

ஆனால், அதுதான் தனது பாசமகன் தனக்குத் தந்திட்டுப்போன கடைசி முத்தம் என்பது, ஐந்து நாட்களுக்குப்பின் அம்மாவுக்குத் தெரிந்த போது.....

இப்போது அம்மா அதைத்தான் ஞாபகம் கூர்ந்து கண்ணீர் வடிக்கின்றார்.

எதுவரினும் தலைவரைக் காப்போம்

1982 ஆம் ஆண்டு.

இற்றைக்கு பதினொரு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தலைமறைவு கெரில்லாக்களாக எமது முத்த போராளிகள் வாழ்ந்த காலம். புலி வீரர்கள் தங்களை யார் என அடையாளம் காட்டாத காலம். அந்தக் காலத்தில் ஒரு நாள்...

சென்னையில், தலைவர் பிரபாகரன், தமிழ்நாட்டுப் பொலிசாரால் கைது செய்யப்பட்டு காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்தார்.

தலைவரின் புகைப்படத்தையே கண்டிராத சிங்களப் படைகளுக்கு அவர், சென்னையில், பொலிஸ் காவலில் உள்ளார் என்ற செய்தி தேனாக இனித்தது.

சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்த படாத பாடுபட்டனர்.

தலைவரை தம்பியும் ஒப்படைக்கும்படி சிங்கள அரசு இந்தியாவிடம் கோரிக்கை விடுத்தது.

இந்திய அரசு கோரிக்கையை ஏற்று விடுமோ? என்ற அச்சம் புலிகளின் முத்த உறுப்பினர்கள் மத்தியில் ஏற்பட்டது.

தமிழ் நாட்டிலுள்ள சில கல்லூரிகளின் மாணவர்கள் தலைவர் பிரபாகரனை நாடுகேட்த்தக் கூடாது என ஆர்ப்பாட்டம் செய்தனர். தமிழ்நாட்டின் சில அரசியல்வாதிகளும் அந்த ஆர்ப்பாட்டங்களுக்கு ஆதரவு தெரிவித்தனர்.

ஆயினும் எமது தோழர்களுக்கு உள் ஞரப் பயம்.

தற்செயலாக சிறிலங்கா அரசின் கோரிக்கை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டால்...? எப்படித் தடுக்கமுடையலாம்? எனக் கலந்துரையாடினர். மண்டையைப் பிய்த்தனர்.

இறுதியில் லெப். கேணல் பொன்னம் மாணும், கப். ரஞ்சனும் இணைந்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தனர்.

தங்களது உயிர்களைத் துறந்து தலைவரைப் பாதுகாக்க முடிவெடுத்தனர்.

சிறிலங்கா அரசிடம் தலைவரை ஒப்படைக்க இந்திய அரசு முடிவெடுத்தால்...

முதுரை வீனாட்சி அம்மன் கோலில் கோபுரத்தில் ஏறி உச்சியில் நின்றபடி தலைவரை இலங்கை அரசிடம் ஒப்படைக்கக் கூடாது என, இந்திய அரசுக்கு நிர்ப்பந்தம் கொடுப்பது-

பேச்சுக்கு செவிசாய்க்காவிட்டால் உச்சியிலிருந்து முதலில், ஒருவர் கீழே குதித்து தற்கொலை செய்யவது-

அதற்கும் இணங்கி வராவிட்டால் அதேதவறும் குதித்துத் தற்கொலை செய்யவது-

இந்தத் தியாக முயற்சி தமிழ்நாட்டை கிளர்ந்தெழுச் செய்து தலைவரைப் பாதுகாக்கும் என நம்பினர்.

ஆனால் தமிழினத்தின் பேரதிஷ்டம் அவ்விதமான எந்த சம்பவமும் நடைபெறவில்லை. தலைவர் பாதுகாக்கப்பட்டார்.

ஈழத்தமிழினத்தின் இணையற்ற பெருந்தலைவனை தம்முயிரைக் கொடுத்துக் காக்கமுயன்ற அந்த முத்ததோழர்கள் இருவரும் இன்று இல்லை. வெவ்வேறு சம்பவங்களில் வீரச்சாவடைந்துவிட்டனர்.

அழகு மாணிக்கங்களாய் அல்ல; அத்திவாரக் கற்களாய்

உறங்கும் உண்மை

ஓரிரண்டு பேருக்குள்ளே
உறங்கும் உண்மைகள் - இது
ஊருலகம் அறிந்திடாத
உறவின் தன்மைகள்
பேரிரைச்சலோடு ஒரு
வெடி வெடித்திடும் - இங்கு
போகவிடை கொடுத்த நெஞ்சம்
துடிதுடித்திடும்.

உங்களுக்கு மட்டும் எங்கள்
உணர்வுகள் புரியும்
ஊமைகளாய் நாமருக்கும்
காரணம் தெரியும்
பொங்கும் மகிழ்வோடு நீங்கள்
போய்விடுவீர்கள்
போனபின்னர் நாமமுலோம்
யாரறிவீர்கள்?

நாயகத்து மண்ணைத் தானே
காதலித்தீர்கள்.
சாவையெதிர் பார்த்துப் பார்த்துக்
காத்திருந்தீர்கள்
பாயும் கரும் புலிகளாகிப்
பகைமுடித்தீர்கள்
பாதகரின் நெஞ்சினிலே
போய் வெடித்தீர்கள்.

கல்லுக்குள்ளே ஈரமுண்டு
கசிவதும் உண்டு
கரும்புலிகள் விழிகளில் நீர்
வழிவதும் உண்டு
அல்லும்பகல்
அண்ணன் பெயரை
உச்சரித்தீர்கள்
அந்தப்பெயர் சொல்லி மேனி
பிச்செறிந்தீர்கள்.

- புதுவை இரத்தினதுரை

ஆதிக்கப் புயலின் ஆவேச நடனம்
விரிந்த சீறகின் விரைந்த அசைவு
தென்றலின் தருவலில் அதிரும் அகிலம்
தமிழீழம் சரிக்க காவியம் ஈறக்கும்!

உலகின் எந்த ஆயுதங்க
ளாலும் வெற்றிகொள்ளப்
பட முடியாததும் = உலகில்
எந்தத் தொழில்நுட்பத்தா
லும் தடுக்க முடியாததும் =
உலகில் எந்த அரச இயந்
திரத்தாலும் அடக்க முடி
யாததும்தான் எங்களது
கரும்புலிகளின் மனோபலம்.
அடிமைப்பட்டுக் கிடக்கும்
ஒரு தேசியத்தின் இயக்கு
சக்திக்கு உந்து விசையாக
விளங்கும் ஒரு உயரிய அரசியல்
போர் வடிவம்தான்
கரும்புலிகள்.

தடைக்கல்லைத் தகர்த்தெறிய...

கண்ணுக்கெட்டாத தூரத்தில்
காற்றோடு காற்றாகக்
கலந்துவிட்ட
எங்கள்
அன்புத் தோழியே,

மரணத்துள்
உன்னை நுழைத்து
மகத்துவம் புரிந்துவிட்டு
மெளனித்து விட்டாய்.

அந்நிய தேசத்து
ஆக்கிரமிப்பாளருக்கு
எங்கள் தேசச் சட்டத்தில்
இப்படித்தான்
விதிக்கப்பட்டுள்ளது என்று
நீர்ச் செயலால்
தண்டனைகொடுத்த திருப்தியுடன்
விழிகளை முடி
வீரகாவியம் படைத்துவிட்டாய்.

ஈகம் செய்து
எங்கள் இமைகளை
நனைய வைத்தாய்.
சோகப் புயலுக்குள்
சுழன்று
தவிக்கவும் செய்தாய்.

ஆனாலும்,
ஆண்மைக்கு மட்டுமல்ல,
பெண்மைக்கும்
வீரமே பொருள் என
விடை கூற,
பெண்மையின் சாதனையை
பெருமையுடன் பேச,
எங்கள் பாதையின்
பெரும் தடைக்கல் ஒன்றைத்
தகர்த்து எறிய,
இப்படி.....
எத்தனையோ நல்லவை நடக்க
எரியும் மலையாளாய்.

எதிரிக்கு
எமலும் ஆனாய்.
புதிருக்குள் புதிராகிப்
புரட்சிப் புயலான
எங்கள் பிரிய நண்பியே,

உன் இழப்பால் என் இதயம்
தவித்துத் துடிக்கிறது.
ஆனாலும்
உன்
மகத்துவ மரணத்தால்
நிகழ்ந்ததை எண்ணி
எங்கள் நெஞ்சம்
பெருமை கொள்கிறது.

- காயத்திரி

மதுசூரமாரீன் சமாதான முயற்சிகளும் அரசாங்கத்தின் அக்கறைறியீடும்

சுரை நிறுத்தி சமாதான சூழலை உருவாக்கும் முயற்சியில் அண்மைக்காலமாக, மதத்தலைவர்களைக் கொண்ட நல்லெண்ணக் குழுக்கள் பெரும் ஆர்வம்காட்டி வருகின்றன.

22-4-92 இல் புத்தபிக்குகளிள்குழு ஒன்று யாழ்ப்பாணம்வந்ததிலிருந்து 8-6-93 அன்று, ஆரிய ஆயர்கள் மாநாட்டின் ஏற்பாட்டின் பேரில் வந்த மதத்தலைவர்கள்வரை, அது தொடர்ந்துள்ளது.

இடையில் கொழும்பு அங்கிலிக்கள் ஆயர் கெனத் பெர்னாண்டோ, யாழ். மறை மாவட்ட கத்தோலிக்க ஆயர் தோமஸ் செனந்தரநாயகம் அவர்களுடனும் தென் இந்திய திருச்சபையின் யாழ்ப்பாண ஆயர் டி. ஜே. அம்பலவாணர் அவர்களுடனும் இணைந்து, சமாதான சூழலை ஒன்றை உருவாக்க முயன்றார்.

இந்த முயற்சியில் ஈடுபட்ட எந்த ஒரு பிரிவினாலும், சமாதானத்திற்கான தங்களது நல்லெண்ண முயற்சியை இரண்டாம் கட்டத்திற்கு நகர்த்த முடியவில்லை.

இதற்குக் காரணம் சிங்கள அரசின் ஒத்துழைப்பின்மையே.

இம்முயற்சிகளில் ஈடுபட்ட பல மதத்தலைவர்கள், குறிப்பாக கிறிஸ்தவ மதத்தலைவர்கள், இந்த உண்மை நிலையை நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் உலக சமூகத்திற்குத் தெரியப்படுத்தியுள்ளனர்.

சிங்கள தேசத்திலும்சரி வெளி நாடுகளிலும்சரி, சமாதானத்திற்குக் குறுக்கே புலிகள் இயக்கத்தார்க்கு உடக்கல்லாக இருக்கின்றது என்ற தவறான ஒரு எண்ணப்பாட்டு பிரச்சாரப்படுத்தப்படுகின்றது. சிங்கள அரசும், அதன் தொடர்பு சாதனைகளும் இந்த தகைய கொடுபாய்சையே, நடைமுறை உண்மைபோல திரித்துக் கூறி வருகின்றன. புலிகள் இயக்கத்திற்கும் உலக செய்திச்சேவையினர்க்கும் இடையில் நேரடித் தொடர்பு இல்லாதிருப்பதால், இந்த செய்தி மோசடியை - கருத்துத் திரிப்பை - உலகமே உண்மையென நம்புகின்றது.

“பேச்சுவார்த்தைகளுக்குத் தயாராக அரசு சமாதானக்கதவுகளைத் திறந்தே வைத்திருக்கின்றது. புலிகள்தான் போரைத் தொடர்ந்துள்ளார்கள்” என்ற சிங்கள அரசின் பொய்யான கருத்தை நம்பியே இந்த நல்லெண்ணக்குழுக்கள், புலிகள் இயக்கத்தை சமாதான வழிக்கு வர்த்துள்ளும் எண்ணத்துடன் யாழ்ப்பாணம் வருகின்றன. வந்து புலிகளின் பிரதிநிதிகளுடன் பேச்சுக்களை நடாத்திய பின்தான், சமாதான முயற்சிகளில் புலிகள் காட்டும் ஆர்வத்தையும், சமாதான சூழலை ஏற்படுத்த முன்னோடியாக என்னென்ன சமீக்கணுகளை அரசுக்குக் காட்டவேண்டுமோ அவற்றையல்லாமல் வெளிக்காட்ட புலிகள் இயக்கம் தயாராகவே இருப்பதையும், நேரடியாகக் கண்டு கொள்ளின்றனர்.

அதேவேளை, புலிகளின் இந்த சாதக நிலையை பற்றிப்பிடித்து, பேச்சுக்களை ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னோடியாக போர் நிறுத்தம் ஒன்றை அறிவித்து சமாதான சூழலை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ற புலிகளின் நியாயமான கோரிக்கையை சிங்கள அரசு ஏற்கமுறுக்கும் போதுதான், யார் சமாதானத்தை விடும்புள்ளார்கள், யார் அந்தக்குத்தடைக்கல்லாக நிற்கின்றார்கள் என்ற உண்மையை, நல்லெண்ணக்குழுவினரும் புரிந்துகொள்கின்றனர்.

அண்மையில் யாழ்ப்பாணம் வந்திருந்த, பிலிப்பைன்ஸ் மற்றும் மலேசியாபோல நபர்களுடன்உள்ளிட்ட

சர்வதேச நல்லெண்ணக் குழுவினர், தங்களுடன் ஒரு சமாதான திட்டத்திற்குரிய சிபர்க்களையும் கொண்டுவந்திருந்தனர்.

தமிழ்மக்களை சமாதானவழிக்குத் தூண்டுவதையும், சமாதான வலயங்களை அமைப்பதையும் அத்திட்டம் சிபார்சு செய்கின்றது.

இதற்கு புலிகளின் பிரதிநிதிகள் கருத்துத் தெரிவிக்கையில், ஒருசில சமாதான வலயங்களை அல்ல வடகிழக்கு முழுவதையும் ஒரு சமாதான வலயமாக மாற்றவே விரும்புவதாகத்தெரிவித்தனர். அத்துடன் தமிழ் மக்கள் சமாதானத்திற்கு தயாராக அதை எதிர்பார்த்து ஏங்கிக்கொண்டே இருக்கின்றார்கள். இத்தகையவர்களிடம் சமாதான தேவை எனப் பிரச்சாரம் செய்வது அவசியமற்றது. இத்தகைய பிரச்சாரம் சிங்கள மக்கள் மத்தியில்தான் தேவையானது. அப்போதுதான் அம்முயற்சி நன்மை அளிக்கும் என்றும் புலிகளின் பரிதிநிதிகள் எடுத்துக் கூறினர். அத்துடன், நடந்துகொண்டிருக்கும் இந்தப்போரின் வேர்கள் எங்கே உள்ளன? இப்போரின் அடிப்படைக்காரணிகள் என்ன? இந்த அடிப்படைக்காரணிகளைத் தீர்க்காது நடைபெறும் எந்த முயற்சியும் உண்மையான சமாதானத்தைக் கொண்டுவராது; மாறாக அத்தமிழ் இன அழிப்பையே ஊக்குவிக்கும் என்பதையல்லாமல், புரலாற்றை உதாரணம் காட்டி, புலிகளின் பிரதிநிதிகள் எடுத்துவிடக்கிடனார்கள்.

இந்த சமாதான நல்லெண்ணக் குழுவினர் சில மக்கள் அமைப்புக்களையும் சென்று சந்தித்து, சமாதான சூழலை உருவாக்குவதில் மக்களுக்குக்கும் பங்களையும் எடுத்து விளக்கினர். அதைச் செய்வதற்கு மக்கள் அமைப்பின் பிரதிநிதிகள், எமக்கென்றொரு தலைமை உண்டு; அதுதான் புலிகள் இயக்கம். இந்த விடயங்களை அவர்களுடன் கதைப்பதுதான் நடைமுறைச்சாத்தியமானது என்றும் தங்களது கருத்தைத் தெரியப்படுத்தியிருந்தார்கள்.

இவ்விதமாக தமிழ் மக்கள் தரப்பில் தமது சந்திப்புக்களை இனிதே முடித்துக்கொண்டு சிங்கள தேசம் சென்று இந்த நல்லெண்ணக் குழுவுக்கு, தக்க வருவோப்புக்கிடக்கவில்லை, சிங்கள அரசும் இக்குழுவை அசட்டை செய்தது. சிங்களதேசத்து அரசியலில் ஆதிகம் செலுத்தும்பெளத்த மதப்பீடமும் இக்குழுவினரை அசட்டை செய்தது. இக்குழுவினரின் கருத்துக்களை அரசு ஏற்க வேண்டும் என்ற வலையை எசுக்கூறி, அவர்கள் மேற்கொண்ட சமாதான முயற்சியை சிங்கள அரசின் பேச்சாளர் ஊக்கம் கெடவைத்தார். சிங்கள தேசத்தின் தரப்பிலிருந்து கிடைத்த இந்த அக்கறை இண்மையால், சமாதான முயற்சியை அடுத்த கட்டத்தை நோக்கி நகர்த்த முடியாது, நல்லெண்ணக் குழு திரும்பிச் சென்றது. ஆனாலும் சமாதானத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு புலிகள் விடுத்தேட்டுகோள் நியாயமானது; அதை அரசு ஏற்றுக்கொள்ளும் தான் சமாதான சூழல் பிறக்கும் என்ற கருத்தை, இக்குழுவில் இடம்பெற்ற ஓர் ஆயர் உலக சமூகத்திற்கு தெரியப்படுத்தினார்.

தமிழர் தாயகத்தில் சமாதான சூழலை உருவாக்க, இவர்களைத் தீவின் உள்ளேயும் வெளியேயும் இருந்து கிறிஸ்தவ திருச்சபை மேற்கொள்ளும் நல்லெண்ண முயற்சிகளை, சிங்கள பெளத்த போரினவாதம் எரிச்சலுடன் நோக்குகின்றது. அத்துடன், இத்தகைய நல்லெண்ணக் குழுக்கள் தங்களுடன் சிங்கள பெளத்த குருமாரையும் இணைத்துக்கொள்ளும் முயற்சியும் சரியான பயனைக் கொடுக்கவில்லை.

இதற்கு ஒரு காரணமுண்டு. தமிழர்களின் தாயகத்தை அபகரிப்பது, தமிழினத்தைச் சிதைப்பது, ஒட்டுமொத்தத்தில் இத்தீவை சிங்கள - பெளத்த நாடாக மாற்றுவதுதான் சிங்கள பெளத்த மதப்பீடதின் உறுதியான நிலைப்பாடாகும்.

இந்த நோக்கத்தை சமாதான வழிமுறைகளில் அடைய முடியாது என்பதால், போர் மூலமே அதைச் சாதிக்க அது முனைகின்றது. அதனால்தான் போர்க்களங்களிலுள்ள சிங்களப் படை முகாம்களுக்குச் சென்று இராணுவத்திற்கு ஆசிகள் கூறி, யுத்தத்தில் வெல்வண்டும் என்று பூசைகள் வைக்கின்றனர்; போரை ஆதரிக்கின்றனர்.

22-5-92 அன்று, சமாதான நல்லெண்ணத் துக்குழு என்று கூறிக் கொண்டு, பெளத்த பிக்குகள் குழு வொன்று யாழ்ப்பாணம் வந்தது. அது போர்க்கைதிகளின் விடுதலை பற்றிப் பேசியதுடன் ஒரு தீர்வுத் திட்ட நகலையும் புலிகள் இயக்கத்திடம் கையளித்தது. அதைப் பரிசீலனை செய்த புலிகளின் தலைமை, அத்தீர்வுத்திட்டத்திலுள்ள குறைபாடுகளைச் சுட்டிக்காட்டி, அது ஏற்படையதல்ல என அக்குழுவினருக்கு விளக்கப்படுத்தியது. ஆனாலும் அவர்களின் நல்லெண்ண முயற்சியைப் பாராட்டியதுடன், தமிழ் மக்களின் அலிவாசைகளைப் பரிதிபலிக்கக்கூடிய ஒரு தீர்வுத்திட்டத்துடன் மறுபடியும் வருகைதரும்படி, புலிகள் அழைத்தனர். பெளத்தபிக்குகள் அதை ஆமோதித்து, தாம் சென்று அரசுடன் பேசி ஒரு புதிய தீர்வுத் திட்டத்துடன் திரும்பவருவதாகக் கூறி, சிறிவங்கா சென்றனர். ஆனால் அந்த பெளத்தபிக்குகளின் குழு ஒரு வருடமாயும் திரும்பி வரவில்லை. தமிழ் மக்களுக்கு உரிமைகளை வழங்கக்கூடிய ஒரு தீர்வுத் திட்டத்தை பெளத்த மதுவீகன் வரையமாட்டார்கள் என்பது, எதிர்பார்க்கப்பட்டதே.

சிங்களதேசத்தின் அரசியலை ஆட்டிப்படைக்கும் வல்லமையுடன், சிறி

வங்காவில் இரண்டு மதப்பீடங்கள் இருக்கின்றன. ஒன்று, அங்கிரிய பீடம்; மற்றையது மல்லத்த பீடம். இந்த இரண்டு பீடங்களையும் சேர்ந்த பிக்குகள் அந்தபெளத்த நல்லெண்ணக் குழு வில் பங்கொள்ளவில்லை என்பதிலிருந்து, அந்த பெளத்த பிக்குகளது குழுவின்கேயல் திறனை - செயல் அதிகாரத்தை - மதிப்பிடலாம்.

7-1-93 அன்று யாழ். வந்த கொழும்பு அங்கிலிக்கள் ஆயர் கெனத் பெர்னாண்டோவும், இந்த சக்திமிக்க பெளத்த மதப்பீடங்களின் குருமாரைச் சந்தித்து, அவர்களது ஆதரவுடன் சமாதானத்திற்குரிய சூழலை உருவாக்கும் முயற்சியில் ஈடுபடுவோம் என்று கூறிச் சென்றார். ஆனால் கொழும்பு சென்று ஆயருக்கு சிங்கள பெளத்த போரினவாதிகளின் வகைமாறிதான் காத்திருந்தது. இருந்தாலும் அங்கிலிக்கள் ஆயர் அவர்கள் சமாதான சூழல் ஒன்றை ஏற்படுத்த, அயராது பாடுபடுகின்றார்.

அதேபோன்றாகள் அண்மையில் வந்திருக்க சர்வதேச நல்லெண்ணத் துக்குழுவினரும், இத்தம மதப்பீடங்களின் ஆதரவை எதிர்பார்த்து, அது கை கூடாத நிலையிலேயே தமது யாழ். விஜயத்தை மேற்கொண்டிருந்தனர்.

ஆனாலும், இந்த நல்லெண்ணக் குழுக்களின் தமிழ் விஜயம், எனது விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு பல வழிகளில் நன்மையைத் தந்துள்ளது.

தமிழர் இன தேசியப்பிரச்சினை ஒரு அரசியல் பிரச்சினை; இதை அரசியல் வாதிகள் தீர்க்கமுடியுமே அல்லாமல் மதகுருமார்களால் அது முடியாது ஆனால் சிங்கள அரசியல் வாதிகள் அதற்குத் தயாராக இல்லை.

ஆட்சி அதிகாரத்தில் உள்ள அரசியல்வாதிகள் சமாதான முயற்சியை மேற்கொண்டு, புலிகளுடன் நேரடியான பேச்சுக்களை நடாத்தும் சூழல் ஏற்படும் போதுதான், ஒரு சமரசம் ஏற்படும் வாய்ப்பிருக்கின்றது. இதை சிங்கள தேசத்தின் பிரதான கட்சிகள் கவனத்தில் கொள்வது நன்மை அளிக்கும். ○

அன்றும் இன்றும்!

‘இந்தப் பிள்ளைகள் என்ன செய்யப்போகின்றன?’ இவ்வித கவலையோடு அந்தத் தந்தை முற்றத்தில் விளையாடிய குழந்தைகளைப் பார்த்து எண்ணிக்கொண்டிருந்தார்.

‘நாங்கள் எவ்வளவைப் பார்த்தம்! இதுகளுக்கு...?’ ரயில் தெரியாது, மின்சாரவசதி தெரியாது, வீட்டில் உள்ள காற்றாடி, குளிர்சாதனப்பெட்டியின் பாவனை தெரியாது, கொழும்பு தெரியாது.....

இந்தப் பிள்ளைகள் என்ன செய்யப்போகின்றன?’ என அவரது கவலை வளர்ந்து கொண்டிருந்தது.

இவ்வேளை வானத்தே பெரும் முழுக்கம் கேட்டது. அது இயற்கையின் இடிமுழக்கம் அல்ல!

‘பிள்ளையன் உள்ளூக்கை போங்கோ! குண்டு போடுறான்.’ இது, அந்தத் தந்தையின் தடுமாற்றக்குரல்.

‘இல்லை அப்பா.’ இது, விளையாடி நின்ற சிறுபிள்ளையின் குரல் - அது தொடர்கின்றது.

‘அது குண்டு இல்லை, கெவி எங்கேயோ றொக்கப் அடிக்கிறான்.’

குழந்தை தந்தைக்கு மெலும் துணிவூட்டுகின்றது.

‘அது தாரத்தில் அப்பா.’ தந்தை திகைத்து நிற்கின்றார்.

‘இந்தப் பிள்ளையாளுக்குக்கிற போர்அறிவு எங்களுக்கு கில்லை.

நாங்கள்தான் இந்தப் போர்வாழ்வில் என்ன செய்யப்போறோம்...!’

தந்தையின் உள்ளம், பிள்ளைகளை நினைத்துப் பூரித்து விடக்கின்றது. ○

போர்க்கைதிகளின் விடுதலையும் பொருளாதாரத்தடைக்கமும்

சிறிலங்கா அரசின் பிரதிநிதி பிரிகேடியர் வீரசேகராவுக்கும் புலிகளின் பிரதிநிதி களுக்கும் இடையில் போர்க்கைதிகளின் விடுதலை தொடர்பாக நடந்த பேச்சுக்களில், ஓர் உடன்பாடு காணப்பட்டிருந்தது.

புலிகள் இயக்கத்தின் காலலிலிருந்து 39 போர்க்கைதிகளின் விடுதலைக்குப் பதிலாக தமிழ்மக்கள் மீதான பொருளாதாரத் தடை அகற்றப்படவேண்டும் என்பதே அதுவாகும்.

கடந்த மூன்று வருடங்களாக சிங்கள அரசால் தீவிரமாக நடைமுறைப்படுத்தப் பட்ட பொருளாதாரத் தடையால் பல்வேறு இன்னல்களையும், துயரங்களையும் அனுபவித்த மக்கள் இதனால் பெரும் ஆறுதல் அடைந்தனர்.

ஆனால் இப்போது, அந்த எழுத்துமூலமான உடன்பாட்டிற்கமைய பொருட்களை அனுப்பச் சிங்கள அரசு மறுத்துள்ளது.

1990 யூன் 10 ஆம் திகதி சிங்களப்படைகளுடனான போர் ஆரம்பித்தபின், பல்வேறு பொலிஸ் நிலையங்களிலிருந்து 41 சிங்களப் பொலிசார் போர்க்கைதிகளாகப்பட்டிருந்தனர். அதேவேளை 1991 இல் ஆணையர்வுச் சமரீன்போது ஒரு இராணுவச் சிப்பாயும் கைது செய்யப்பட்டார். இவருடன் மொத்தம் 42 போர்க்கைதிகள் புலிகளின் பாதுகாப்பில் இருந்தனர். சர்வதேச செஞ்சிலுவைச்சங்க பிரதிநிதிகள் இவர்களை மாதம் ஒருமுறை சென்றுபார்த்து, அவர்களுக்குத் தேவையான மருத்துவ உதவிகளை வழங்க அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தனர். அத்துடன் கைதிகள் தத்தமது உறவினர்களுடன் மாதமொருமுறை என்ற ரீதியில் கடித்தொடர்பு வைக்கவும் புலிகள் வசதிசெய்து கொடுத்தனர். அதேவேளை பொழுதுபோக்கிற்கு, வாசிப்பிற்கு, உடற்பயிற்சிகளுக்கு என்று பல வசதிகளையும் புலிகள் இயக்கம் செய்துகொடுத்திருந்தது.

இப் போர்க்கைதிகளில் ஒருவர் கடுமீ தோய்வாய்ப்பட்டிருந்ததன் காரணமாக மனிதாபிமானத்தின் அடிப்படையில், தலைவர் பிரபாகரவின் ஆணையைத் தொடர்ந்து ஏற்கெனவே விடுதலை செய்யப்பட்டிருந்தார். இப் போர்க்கைதியைப் பொறுப்பேற்ற சர்வதேச செஞ்சிலுவைச் சங்கம் அவரை அவரது உறவினர்களிடம் சேர்ப்பித்தது.

அதேபோன்று, சமாதான சூழலை உருவாக்கும் ஒரு நல்லெண்ண முயற்சியாக 7-1-93 அன்று, கொழும்பு அங்கிலிக்கம் ஆர் செனத் பெர்னாண்டோ யாழ்ப்பாணம் வந்திருந்தார்.

ஆயிரின் முயற்சிக்கு ஒரு தார்பீக பலத்தைக் கொடுக்கவும் சமாதானத்தை ஏற்படுத்துவதில் புலிகள் இயக்கத்திற்கிருக்கும் நல்லெண்ணத்தை சிறிலங்கா அரசுக்கு வெளிப்படுத்தும் நோக்கிலும் தலைவர் பிரபாகரன், இரண்டு போர்க்கைதிகளை எந்தவித நிபந்தனைகளும் இன்றி விடுவித்து, ஆயிரின் கைகளில் ஒப்படைத்தார்.

அதேவேளை எஞ்சிய 39 போர்க்கைதிகளின் விடுதலைக்கு புலிகள் நிபந்தனையொன்றை இட்டார்கள்.

சிறிலங்காச் சிறைகளிலுள்ள புலிகள் இயக்கத்தினரின் இடையேயான விடுவித்தால், பதிலாக இப் போர்க்கைதிகள் விடுவிக்கப்படுவார்கள் என்று நிபந்தனை இட்டது. அதன்பேரில் சிறிலங்காச் சிறைகளிலுள்ள புலிகள் உறுப்பினர்களை பட்டியலைத் தரும்படி புலிகள் கேட்டனர். ஆனால் அவ்விதம் ஒரு பட்டியலைக் கையளிக்கமுடியாது என அரசு மறுத்து விட்டது. பதிலாக, யார் யார் விடுவிக்கப்படவேண்டும் என்று புலிகள் இயக்கம் ஒரு பெயர்ப்பட்டியலைத் தந்தால் தாம் பரிசீலிப்போம் என அரசு கூறியது. அப்படியான ஒரு பெயர்ப்பட்டியலைத் தயாரிப்பது நடைமுறையில் இயலாதது. ஏனென்றால், சண்டைகளின் போது மீட்கமுடியாமல் போன உடல்களில், யார் யார் உயிரிழந்தார்கள் அவ்வது யார் யார் காயமடைந்து சம்பந்தமற்ற நிலைகளில் கைதானார்கள் என்பது தங்களுக்குத் தெரியாது என, புலிகள் தமது நிலைப்பாட்டிற்கு விளக்கம் கூறினர். ஆனாலும் சிறைகளில் உள்ள புலிகள் இயக்கத்தினரின் பெயர்ப்பட்டியலை பாதுகாப்புக் காரணங்களுக்காகத் தரமுடியாது என, அரசு அடம்பிடித்தது.

இதேவேளை, புலிகளிடம் உள்ள ஒரேயொரு இராணுவ போர்க்கைதியை விடுவிப்பதில் இராணுவத் தலைமைப்பீடம் மிகவும் அக்கறையாக இருந்தது. யாராவது சிறையில் உள்ள ஒருவரை பெயர்குறிப்பிட்டு புலிகள் தெரிவிப்பார்களானால், அவரை விடுதலை செய்து தமது சிப்பாயை விடுவிக்க விரும்புவதாக, புலிகள் இயக்கத்திற்குச் செய்தி அனுப்பினர். 1989ஆம்

ஆண்டு கொழும்பில் வைத்து கைதுசெய்யப்பட்ட மரிய தால் என்று ஆசிரியரை விடுதலை செய்யும்படி, புலிகள் பெயர் கொடுத்தார்கள். ஆனால் அவரை விடுவிக்க முடியாது; அவர் அமிர்தலிங்கம் கொலை வழக்கிற்குத் தேவையானவர் என்று கூறி இராணுவத்தலைமை அப்படியே நிராகரித்துவிட்டது.

இவ்விதம் புலிகளிடம் போர்க்கைதிகளாக உள்ள தனது படைவீரர்களை விடுவிப்பதில் எந்தவித அக்கறையையும் அரசு காட்டாத நிலையில், தாமே சாத்வீகரீதியில் போராடி, தமது விடுதலையை துரிதப்படுத்த போர்க்கைதிகள் தீர்மானித்தனர். இதன் அடிப்படையில் போர்க்கைதிகள், சாகும்வரை உண்ணாவிரதம் போராட்டத்தை தொடங்கப்போவதாக புலிகள் இயக்கத்திற்கும், சர்வதேச செஞ்சிலுவையாழ். கிணக்கும், அவர்களுடாக சிறிலங்கா அரசுக்கும் தெரியப்படுத்தினர். ஆனால் இந்தச் செய்தியை சிங்கள அரசும் சிங்களப்பத்திரிகைகளும் ஆரம்பத்தில் இருட்டடிப்புச் செய்தன. இருந்தாலும் போர்க்கைதிகள் தமது உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தை 13-6-93 அன்று ஆரம்பித்தனர்.

உண்ணாவிரதம் தொடங்கி ஏழாம் நாள் போர்க்கைதிகளின் விடுதலை குறித்துப் பேச சிறிலங்கா அரசு, பிரிகேடியர் வீரசேகரா என்பவரைத் தனது பிரதிநிதியாக யாழ்ப்பாணம் அனுப்பியது. இந்த இராணுவ அதிகாரிதான் 1986 ஆம் ஆண்டு, அன்றைய யாழ். மாவட்ட தளபதியாக இருந்த கேணல் கிட்டுவுடன் ஒரு கைதிப் பரிமாற்றத்தை நடாத்தியிருந்தார் என்பது, குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்த அரசுப் பிரதிநிதியை புலிகளின் பிரதிநிதிகள் சந்தித்தனர். போர்க்கைதிகளின் விடுதலை தொடர்பாகப் பேசினார் - கைதிப்பரிமாற்றம் தொடர்பான புலிகளின் முன்மைய நிபந்தனையை மீண்டும் அரசு நிராகரித்தது. இதன் பின் புலிகள் பொருளாதாரத் தடையை நீக்கும்படி புதிய நிபந்தனையை இட்டனர். முதலில் இந்த நிபந்தனையை ஏற்க அரசு விரும்பவில்லை. தடைசெய்யப்பட்ட சில பொருட்களை உடனடியாக அனுப்பமுடியாது, அது நடைமுறைச் சிக்கல்கள் சில உள்ளன என்று கரணம் கூறி, பின்வாங்க முனைந்தனர். இதை நீக்குவதற்கு புலிகள் ஒரு ஆலோசனையை வழங்கினர். அதாவது முதலில் சில அத்தியாவசியப் பொருட்களுக்கான தடையை அகற்றி அவற்றை அனுமதித்துவிட்டு, பின்னர் படிப்படியாக ஏனைய பொருட்களையும் அனுப்பிப் பொருளாதாரத் தடையை நீக்கலாம் என்றனர். அத்துடன், இதை ஒரு கைதிகளின் விடுதலை தொடர்பான நிபந்தனையாக மட்டும் கருதாது, சமாதான சூழலை உருவாக்கும் ஒரு ஆக்கபூர்வமான நடவடிக்கையாகவும் மேற்கொள்ளும்படி, புலிகள் வலியுறுத்தினர்.

புதிய நிபந்தனை மற்றும் அதைச் செயற்படுத்துவதற்குரிய ஆலோசனைகளுடன் கொழும்பு சென்ற வீரசேகரா மீண்டும் 21-6-93 அன்று யாழ் திரும்பினார் வரும்போது பொருளாதாரத் தடைகளை நீக்குவதற்கு தாம் தயார் என்ற ஒப்புதலை எழுத்து மூலம் புலிகள் இயக்கத்திடம் சமர்ப்பித்தார். அதில் கூட்டுப்படை தலைமைத் தளபதி ஜெனரல் கமீல்டன் வணசிங்கா கையெழுத்திட்டிருந்தார். இதன் அடிப்படையில் போர்க்கைதிகளை விடுவிக்க புலிகள் இணங்கினர். உண்ணாவிரதிகளுக்கும் இது தெரிவிக்கப்பட்டு, உண்ணாவிரதம் முடித்து வைக்கப்பட்டது.

இந்த ஒப்புதல் கடித்ததை வைத்துக் கொண்டு, போர்க்கைதிகள் அனைவரையும் விடுதலை செய்து உடனடியாகவே தன்னுடன்

அனுப்பும்படி, பிரிகேடியர் வீரசேகரா புலிகளிடம் வேண்டினார். ஆனால் புலிகள் இதற்கு உடன்படவில்லை. வாக்களிக்கப்பட்டது போல பொருளாதாரத் தடை நீக்கம் நடைமுறைக்கு வரும் அதேவேளை, படிப்படியாக போர்க்கைதிகளும் விடுவிக்கப்படுவார் எனப் புலிகள் தெரிவித்தனர். ஆனாலும் போர்க்கைதிகளில் ஜவரை உடனடியாகவே விடுதலை செய்து, பிரிகேடியர் வீரசேகராவுடன் புலிகள் அனுப்பி வைத்தனர்.

அடிமைத்தனத்துவத்தின் ஆதீனம் அறங்கு விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் எப்பொழுதும் மதிப்பளிக்கும் என, கைதிகளின் விடுதலை தொடர்பாக தலைவர் பிரபாகரன் தெரிவித்திருந்தார்.

ஆனாலும், வாக்குறுதி அளித்ததுபோல பொருளாதாரத் தடையை நீக்க, இறுதிநேரத்தில் அரசு மறுத்துவிட்டது.

‘புதிய நிபந்தனைகளை புலிகள் விதித்துள்ளனர்’ என்று ஒரு பொய்யான தகவலை வெளியிட்டு, போர்க்கைதிகளின் விடுதலையையும் பொருளாதாரத் தடை நீக்கத்தையும் சிறிலங்கா அரசு ஒரு நெருக்கடிக்குள் தள்ளியுள்ளது.

போர்க்கைதிகளின் விவகாரம் தொடர்பான புலிகளின் அனுசூழல்கள் தமிழ் மக்களின் நலனை முதன்மைப்படுத்தியதாகவே இருந்தது. இன்னால் கைதிகளின் விடுதலைக்கான நிபந்தனைக்கு ஒரு தார்பீக அடிப்படை உண்டு.

அத்துடன் பொருளாதாரத் தடை நீக்கத்தை ஒரு நல்லெண்ண சமாதான முயற்சிக்கு அடித்தளமாக பயன்படுத்த முடியும்.

ஆகவே, சிறிலங்கா அரசு எழுத்து மூலம் வாக்குறுதி அளித்ததுபோல பொருளாதாரத் தடை நீக்கத்தை அமுல்படுத்தி, அதை நீக்கச் செய்து, தமிழ் மக்களின் நல்லெண்ணத்தைப் பெற்றுக்கொள்வதுடன் சமாதானப் பேச்சுக்களை ஆரம்பிப்பதற்குரிய ஒரு வழி முறையாகவும் இதற்க்கையாளலாம். அதுதான் அரசியல் விவேகமான செயலுமாகும்.

இந்தக் கைதிகள் விடுதலை அரசுக்கும் புலிகளுக்கும் மத்தியில் ஒரு புதிய உறவை ஏற்படுத்தி, இன்பிரச்சினைகளுக்கு அரசியல் தீர்வுகூறும் ஒரு புதிய திருப்பு முனையைத் தோற்றுவிக்கும் நல்ல அறிஞரியாகவும் அமையவேண்டும் என்பதுதான், தமிழ் மக்களின் விருப்பமாகும்.

புலிகளின் காலம் காலியும் காலியும் கரும்புலிகளின் நினைவும் படம் இணைக்கப்பட்டுள்ளது

புலிகளின் தாண்டி திரிட்டுத் தாயகம்